

Seçim sonuçları:

AKP hızla geriliyor!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak Renault, Bosch ve Çimtaş fabrikalarından, Çerkezköy, Manisa ve Çorlu'daki metal işçilerinden haberler **sayfa 5**

Nisan 2014 / Sayı: 54

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Haramiler iktidarına karşı 1 Mayıs'ta DİP saflarına!

Tayyip Erdoğan ortaya dökülmüş olan onca pisliğe rağmen seçimlerden birinci parti olarak çıktıysa bunun ardında cumhuriyet tarihinin derinliklerine inen nedenler yatıyor. Halkın en çok ezilmiş, en yoksullaştırılmış, en az eğitim alabilen, en geri coğrafyalarda yaşayan kesimleri, Kemalist cumhuriyete o denli garaz bağlamış ki AKP'nin ne mal olduğunu göre göre başka bir partinin önünü açmak istemiyor. Aynen, tersinden, Alevilerin, bütün tarih boyunca Sünni çoğunluğun iktidarında defalarca katliama uğradığı için cumhuriyet döneminin Dersim katliamını düzenleyen CHP'sinden bir türlü kopamaması gibi.

Sadece AKP'nin fedailerini değil, istikrara özel bir önem atfeden bütün burjuva güçleri ve çeşitli politikacılar derhal şu sonucu çıkarmışlardır: AKP halkın gözünde aklanmıştır. Hayır, sandık pislik temizleme yeri değildir. Dolayısıyla, AKP hesap mesap vermemiştir. Bir haramiler iktidarı olduğu tescillenmiş hükümet, öngörülebilir gelecek için başımızdadır.

Peki, bu haramiler iktidarını iktidardan düşürmek olanaksız mı? Madem halkın yüzde 40'ı aşan bir oranı, cumhuriyet ideolojisini temsil eden partilerden nefreti yüzünden ne olursa olsun Erdoğan'a oy vermekte kararlı, bu hükümet alın yazımız mı o zaman? Hayır! Başından beri söylüyoruz: Tayyip Erdoğan'ı yenilgiye uğratmanın anahtarı, kendisine oy veren kitlenin bir bölümünü kazanmaktır: işçi sınıfının geniş kesimlerini yani.

İşçi sınıfının AKP'ye oy veren kesimleri, Anadolu'nun ağır bir muhafazakârlık içinde geçmişe sahip çıkan kalabalıklarından farklı biçimde, Tayyip Erdoğan'a esas olarak ekonomik nedenlerle meydediyor. Erdoğan işçi haklarına ve mevzilerine saldırdıkça tereddüde düşüyor, ama ondan önce gelenlerden o kadar çekmiş, 2001 krizi ile o kadar sarsılmış ki, Erdoğan döneminde ekonominin (bazı istisnai dönemler dışında) krize düşmeden, istikrarsızlık batağına saplanmadan büyüyor olması, işçi sınıfının bu kesimlerini ikna ediyor AKP yönünde. Bunda sendikal bürokrasinin AKP'ye boyun eğen kesimlerinin ve hâkim sınıfların çeşitli kanatlarını destekleyen sosyalist solun da suçu var elbette.

Oysa önümüz ekonomik kriz. İşçi sınıfı, bazıları sandığının aksine, haramileri gördüğünde tanıyor. Kriz, hırsızlığın yanına ekonomik alanda huzursuzluğu ve memnuniyetsizliği ekleyince işçi sınıfı kendi varlığı için mücadeleyi Tayyip Erdoğan'a bağlılığa göre daha çok önemseyecektir. İşçi yumruğunu siyaset masasına vurmaya çok daha fazla eğilimli olacaktır. İşte o zaman, ancak o zaman Erdoğan'ın altındaki toprak kaymaya başlayacaktır.

Toplumsal ve siyasi muhalefetin buna hazırlanması gerekiyor. Sınıf politikasını toplumda temel yörünge haline getirmek için mücadele etmek gerekiyor. Çünkü işçi sınıfı AKP ile birlikte CHP'si MHP'si cemaatiyle haramilerin her türlüünü gönderecek, eşit ve özgür bir toplumun kurulmasını üstlenebilecek yegâne toplumsal güçtür. İşte 1 Mayıs bu temel ihtiyacın ifadesini en iyi bulacağı yer. 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. İşçiler siyaset masasına yumruk vuracaksa bunun ilk adımı 1 Mayıs'ta olmalıdır.

Öyleyse 1 Mayıs'ta bütün toplumsal muhalefetin saflarını güçlendirilelim. Ama işçi sınıfının uzun vadeli ve ortak çıkarlarını bugün Devrimci İşçi Partisi temsil ediyor. Öyleyse, bütün dostlarımız, 1 Mayıs'ta DİP saflarına, DİP kortejlerine, meydanlara, mücadeleye!

Gerçek

GİDECEKLER, İŞÇİ SINIFI GÖNDERECEK!

**Seçim değerlendirmesi:
Hepsi gidecek!
DİP seçimler için
ne demişti?**

7-11

**II. Avrupa Konferansı:
Avrupa Sosyalist
Birleşik Devletleri
için ileri!**

12

**Gençlik mücadeleleri:
Üniversitelerden
ve liselerden
haberler**

14-15

Eğitim-Sen üniversiteler şubesi yöneticilerine üç soru üç cevap

1. Üniversitelerde Eğitim-Sen'in örgütsel durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Arif Ekinci: Sendikamızın yükseköğretimdeki örgütlülük düzeyi zayıf olduğu için, bu alana dönük politika üretmede yetersiz oluyor. Dolayısıyla üniversiteler de kendiliğindenci, merkezi bir politikadan uzak faaliyet alanı gibi duruyor. Oysaki neoliberal politikaların yuvalandığı bir yer haline gelmeye başlayan üniversiteleri, eğitimin ve bilimin özgür bir biçimde uygulandığı alanlar olarak görmesi gerekir. Politikaları da bu eksende kurma göreviyle karşı karşıyadır Eğitim-Sen. Bu yüzden yüzünü işyerlerine dönmekten, alana dönük zayıflıklarını aşmadan, Üniversitelerde odak olma iddiasını taşıyamayacak ve hareketin öncüsü olamayacaktır.

Mert Kükrer: Şu an Türkiye'de 108 devlet üniversitesi var. Bunların yaklaşık yarısı son on yıl içinde kurulmuş üniversiteler. Hem eski hem de yeni üniversiteler şehirlerindeki neredeyse en büyük işyerleri konumundalar. Dolayısıyla eğitim emekçilerinin mücadelesi açısından önemli bir yer tuttukları açık. Eğitim-Sen bu 108 üniversitenin çok azında örgütlüdür, onun da çok daha az bir kısmında gerçekten yaşayan, mücadele eden örgütleri vardır. Her şeye rağmen üniversite emekçilerinin mücadele ettiği her yerde Eğitim-Sen'i görürsünüz. Bu mücadele ister asistanlar, öğretim üyeleri, ister idari personel, ister kadrolu ya da taşeron işçiler tarafından veriliyor olsun sendikamız yürütülen mücadelenin o ya da bu şekilde muhakkak parçasıdır. Yani üniversite emekçileri açısından diri ve mücadeleye yakın unsurların birikme noktası Eğitim-Sen'dir. İleriye sıçramak için bu önemli bir zemin

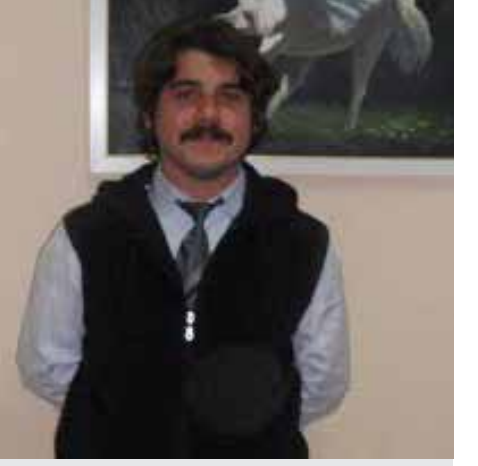
2. Örgütlenmede nasıl bir program izleyerek sorunların üstesinden gelmeyi planlıyorsunuz?

Arif Ekinci: İşyerlerimizde üyenin sendikaya aidiyetini geliştirecek politikalar üretmek ve bu temelde işyeri meclislerini işletmek söz yetki ve karar alma mekanizmaları yaratacağız. İşyerlerinde bütünlüklü mücadele hattının yani fiili meşru mücadele zeminini üniversitelerimizde tekrar hayata geçireceğiz

Mert Kükrer: Örgütsel dağınıklık sendikamızda ne acıdır ki tavan yapmış durumda. İşyerlerinde yaşayan örgütlerimiz yok. Onun yerine katılımcıların zaman zaman değiştiği, süreklilik sağlamakta zorlanan platformlar var. Dolayısıyla sorunların üstesinden gelmek için öncelikle her işyerinde bir sendika örgütü kurulması lazım. Bunun için atılması gereken somut adımlar var. Faaliyetçi konumundaki üyelerin düzenli bir faaliyet örgütleyebilecek biçimler yaratmalarını sağlamamız gerekiyor. İşyeri meclislerine ek olarak temsilci ve faaliyetçilerden oluşan işyeri yürütme kurulları önemli olabilir. Sendika, işyerlerinde yaşanan en küçük soruna dahi müdahil olmalı, ülkenin ve üniversitelerin genel durumuna ilişkin bir mücadele de vermeli. Mümkünse ikisini birbirine bağlayan politikalar oluşturarak uygun araçlarla bunları sendika üyelerine ve potansiyel üyelerine yaymalı. Bu tarz bir sistemli faaliyetin yanı sıra önemli başlıklarda planlı bir mücadele hattı çizilebilir ve üyeler bu planlama uyarınca harekete geçirilebilirse sendikamız üniversite emekçilerinin gözünde haklarını koruyup geliştirmenin en önemli aracı olarak sivrilecektir diye düşünüyorum.

Mert Kükrer
Eğitim-Sen Ankara
5 No'lu Üniversiteler Şubesi
Örgütlenme Sekreteri

Arif Ekinci
Eğitim-Sen İstanbul
6 No'lu Üniversiteler Şubesi
Örgütlenme Sekreteri

3. Marmara Üniversitesi başta olmak üzere üniversitedeki baskılara karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmeli?

Arif Ekinci: Grev hakkına dönük bir saldırı olarak görüyoruz bu baskı, sürgün ve soruşturma tehditlerini. İşyerlerindeki güçlerimizi büyüterek ve haklı ve meşru taleplerimizi savunmak için, grev hakkı saldırısına karşı yine grev eksenli bir mücadele zemini yaratarak cevap vereceğiz. Bu hususta işyerlerimizde grev komiteleri, meclisler v.b. taban örgütlülüğünü oluşturacağız. Ankara, İstanbul ve İzmir'de bulunan üniversiteler şubeleri ile ortak toplantılar yaparak, ve iş güvencemize dönük tehditlere karşı, grev eksenli bir mücadele programını hayata geçirme çabası içindeyiz.

Mert Kükrer: Emekçilerin baskılara karşı tek başlarına yapabilecekleri şeylerin bir sınırı olmasaydı sendikalar doğmazdı. Dolayısıyla her türlü baskı, karşısında bir-

leşmiş emekçileri yani sendikayı bulmalı. Bu bağlamda Marmara Üniversitesi'nde yaşanan olay çok net biçimde grev hakkının engellenmesi amacıyla arkadaşlarımızın işten atılmasına çalışılmasıdır. Arkadaşlarımız şahsında grev hakkına ve sendikaya bir saldırıdır. Zaten toplu sözleşmelerde greve çıkamayan bir sendikamızın onun dışında gerçekleştirdiği iş bırakma ve grevlerin de yasaklanması girişimidir bu. Sendikamız ileride başka grevler de örgütleyecekse bu hakkını kullandığı için işten atılan üyelerine sahip çıkabilmelidir. Hukuki zayıflıklar ya da YÖK'ün bir takım iyi niyet beyanları bel bağlayacağımız noktalar olamaz. Kendi gücümüze güvenmek zorundayız. Üyelerimizin gözünde de sendika bir güç gösterisi yapmalı. Bu anlamda grev hakkı en iyi grev yaparak savunulabilir. Göstermelik değil, çuval ören Greif işçilerinin yaptığı gibi ilmek ilmek örülen, üniversiteler çapında bir grevin hem saldırıyı püskürteceğini hem de emekçiler arasında dayanışma ruhunu ve örgütlü mücadele bilincini geliştireceğine inanıyorum.

Devrimci İşçi Partisi Çorlu'da

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesi İstanbul'a yakın, Avrupa ve Asya'yı bağlayan bir konuma sahip olduğu için son on yılda fabrikaların hızla taşındığı bir sanayi bölgesi haline almış. Hal böyle olunca İstanbul, Kocaeli, Bursa ve Adana ile beraber Türkiye sanayisinde Çorlu'nun da adı anılır olmuş.

700 den fazla fabrikaya sahip ilçeye her geçen gün bir yenisi eklenmektedir. Hemen her sektörden firmanın bulunduğu ilçe, göçlerle beraber de işçi yatağı haline de gelmiş. Devrimci İşçi Partisi olarak işçilerin ve emekçilerin olduğu her yerde onlarla omuz omuza mücadele vermeyi ilke edindik ve işçi mücadelesini hayatımızın merkezine yerleştirmekten daima onur duyduk. Şimdi yıllardır özlemini çekti-

ğimiz bölgelerde artık "varız" diyecek gücümüzü toplamış bulunuyoruz. Çorlu, bizi mücadelede deneyimli ve yüreklerindeki inanç ışığı gözlerine yansıyan insanlarla buluşturdu.

Yakaladığımız güçle artık politik değerlendirmeleri işçilerin tam kalbinde, Çorlu'da yapıyoruz. Emekçilerin sesini dinlemek ve seslerini duyurmak için bültenlerimizi ve gazetelerimizi ulaştırıyoruz. Artık işçi servis güzergâhlarında DİP afişleri var. Bugün burjuva partilerine #hepsigitsin demek, yarın "Kıdem tazminatı genel grev sebebidir" diye haykırmak için. Dağıttığımız bildirileri servislerden uzanan ellere sıkıştırıp bir işçi kardeşimize daha dokunmak ve yalnız olmadığımızı hissetmek ve hissettirmek için buradayız.

Kampüslerden fabrikalara Devrimci İşçi Partisi Bursa'da

Devrimci İşçi Partisi'nin Bursa'da sürdürdüğü örgütlenme çalışmaları, DİP Bursa temsilciliğinin açılmasıyla devam ediyor. 8 Mart'ta kadınların oluşturduğu kortejle kendisini geniş bir kesime duyuran Devrimci İşçi Partisi'nin Bursa'daki atılımında da kadınlar en önde yer alıyor.

Büyük ölçekli fabrikaların bulunduğu bir sanayi şehri olan Bursa'da, tabii ki işçi sınıfı çalışması DİP'in temel önceliği. Bu doğrultuda hazırlanan fabrika bültenleri, sabahın erken saatlerinden başlayarak servislerle fabrikalarına giden işçilerle buluşuyor. Bursa'da Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi bileşeni olan DİP, "Greif'in sesini sesimiz yapalım" şiarıyla dayanışmayı yükseltiyor.

Öğrenci gençliğin mücadelesinde aktif rol alan DİP'li öğrenciler, kampüslerle sınırlı bir mücadele anlayışına kapılmayarak emeklerini ve enerjilerini sınıf çalışmasına yönlendirmekten geri durmuyor.

Belediyelerde taşeron zulmü

Taşeron sistemi, son yıllarda gitgide artarak işçi sınıfının başına musallat olmuş, işçinin daha fazla sömürülmesini, daha düşük ücretle, güvencesiz istihdam edilmesini sağlayan bir istihdam biçimi. Bu istihdam biçimi, gökten zembille inmiş değil kuşkusuz. Özelleştirmeye kol kola giden taşeronlaştırma saldırısı, AKP öncesindeki iktidarlar döneminde başladı. 2002'den beri iktidarda olan AKP'nin iktisadi programının en önemli parçalarından birisi, işçi sınıfının elindeki tüm kazanımlarını söküp almak. Taşeron çalıştırma da AKP iktidarı ile beraber serildi, yaygınlaştı.

Belediyeler, kamu kesiminde taşeron istihdamda başı çekiyor. DİSK-AR verilerine göre, belediyelerde çalışan taşeronların sayısı 210 binin üzerindeyken, yine belediyelerdeki kamu işçilerinin sayısı ise 111 bin dolayında. Amaçlanan ise, herkesi taşeron yapmak. Bu taşeron meselesi, büyük belediyelerde daha büyük bir sorun. Genel-İş sendikasının araştırmasına göre, belediyelerin büyüklüğü arttıkça taşeron işçilerin toplam işçi sayısındaki payı da artıyor.

AKP, "önümüzdeki dönemde taşerona dair düzenlemeler yapacağız" diyerek işçiyi emekçiyi uyutmakta. Oysa, kamu işçileri açısından taşeronluğun bu kadar yaygınlaştırılmasının ardında, AKP'nin çıkardığı yasalar var. AKP'nin yerel yönetimler alanındaki "reform" programının önemli ayaklarından olan 5393 sayılı Belediyeler Kanunu'nun 67. maddesi, belediyeleri İş Kanunu'ndaki sınırlamaların dışında tutarak, bunların asıl işlerde de taşeron çalıştırabilmesine olanak tanıyor. Yani, herhangi bir fabrikada ana işi taşerona yaptıramazlar, ama patron belediye ise her işin taşerona verilmesinin önü açılıyor.

Bu yasa ile beraber, belediyelere bir yandan daha fazla görev yükleyen AKP hükümeti, diğer yandan da belediyelerin kadrolu olarak çalıştırabileceği işçi sayısını norm kadro uygulaması ile sınırlandırıyor. Bu uygulama, her belediyenin kapsama alanındaki nüfusa bağlı olarak kaç adet kadrolu işçi çalıştırabileceğini belirliyor. Norm kadronun belirlediği sayının üzerinde işçiyi ihtiyaç duyan belediyeler, taşeron çalıştırmaya yönlendiriliyor.

Genel-İş sendikasının araştırmasına göre, belediyelerde çalışan taşeron işçiler, kadrolu işçilerden ve belediye şirketlerinin işçilerinden yüzde 10 daha uzun süreli çalışıyorlar. Özetle, sendika yok, ücret düşük, iş güvencesi yok; ama daha fazla

çalışma var.

Taşeron çalıştırmanın kölelik koşullarına mahkum etmek olduğu herkesin malumu olunca, son seçimlerde partilerin vaatleri arasında taşeron meselesi de sıkça dile getirildi

AKP de CHP de taşeroncu

30 Mart seçimleri yaklaşırken AKP, belediyelerde çalışan taşeron işçiler için hizmet alım ihalelerindeki sürenin 3-5 yıla çıkarılacağı vaadini ortaya atmıştı. Bunu şu an hükümet olan AKP'nin söylemesi tam bir ikiyüzlüktür. Niyeti olan kadrolu işçi sayısına kısıtlama getiren norm kadro yasasını kaldırır, böylece tüm işçiler kadrolu istihdam edilir.

CHP de taşeron çalıştırmaya karşı sesini çıkaranlar arasında. Kendi belediyelerinde taşeron işçi uygulamasını yıllardır sürdüren CHP'nin bu çıkışı elbette bir ikiyüzlülük örneği. CHP, kendi belediyelerindeki taşeron uygulamalarının "mecburiyetten" olduğunu, norm kadro uygulamasının kendilerinin de elini kolunu bağladığını savunuyor. Ama yalan söylüyor. Antalya, Karşıyaka, Beşiktaş, Şişli ve Maltepe gibi CHP belediyelerinde taşerona karşı mücadele eden işçiler karşısında CHP'nin maskesi düştü, işçi düşmanı yüzü bir kez daha ortaya çıktı. İşçilerin alacakları söz konusu olunca muhatabın taşeron patronları olduğunu söyleyip aradan sıyrılmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadılar.

Dahası ve daha önemlisi, İzmir Büyükşehir Belediyesi ve Antalya Büyükşehir Belediyesi gibi örneklerde, norm kadronun izin verdiği toplam işçi sayısının altında kadrolu işçi istihdam etmekte, kalan kısmı kadrolu işçilerle kapatmak yerine, taşeron işçi kullanmaktadır. Örneğin, Sayıştay'ın ilgili raporuna bakınca Antalya Büyükşehir Belediyesi'nde 508 kadrolu işçi, 206 sözleşmeli işçi çalıştırıldığı, buna karşılık 3374 adet taşeron işçisinin bulunduğu görülüyor. Oysa, Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin, norm kadro çizelgesine göre 1448 adet kadrolu işçi çalıştırmaya hakkı bulunuyor. Yani 1448 kadro hakkının sadece 714'ünü kullanıyor, geri kalanını tercihen taşeronla ka-

patıyor. Zorunluluktan değil yani! İzmir Büyükşehir Belediyesi de 487 adet kadrolu, 1187 adet de sözleşmeli işçi çalıştırmakta, oysa norm kadro çizelgesine göre toplam 2723 adet işçi çalıştırma hakkı bulunmakta. İzmir'de de CHP'li belediye kendi isteğiyle 1049 işçi daha alabilecekken, bunun yerine taşeron işçi kullanıyor.

Belediye kanununun 49. Maddesi, belediyelerin yıllık toplam personel gelirlerinin, gerçekleşen en son yıl bütçe gelirinin %30'unu geçemez hükmü ile işçi istihdamına ek bir sınır daha getiriyor. Ancak, örneğin Antalya ve İzmir Büyükşehir Belediyeleri personel harcamaları bu oranın çok altında kaldığı halde be-

lediye norm kadronun izin verdiği hakkı kullanmamış.

Ne AKP ne de CHP taşerona karşı değil. Seçimler yapıldı, yeni başkanlar seçildi. Hepsi taşeron sömürüsüne devam edecek. Taşerona karşı mücadele ise hangi partiye oy verirse versin işçilerin ortak mücadelesiyle gerçekleştirilebilir. Taşeron çalışma, sadece taşeron şirketlere bağlı işçilere ağır sömürü koşulları getirmiyor. Kadrolu işçilerin durumunu da aşağı doğru çekiyor. Birleşik mücadelenin talepleri taşeronun yasaklanması ve başta norm kadro olmak üzere işçi istihdamının önündeki tüm engellerin kaldırılması olmalıdır.

Taşeron bu sefer 3. Köprü inşaatında can aldı

İstanbul'un kuzeyinde yapımı devam eden 3. Köprü inşaatında yaşanan taşeron işçi cinayeti ve inşaat sürdüğü müddetçe devam etmekte olan doğa katliamı, 6 Nisan Pazar günü İstanbul Beyoğlu'nda bulunan Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Kuzey Ormanları Savunması ve İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi tarafından yapılan açıklamada, işçilerin, 3. Köprü'nün Reşadiye-Çamlık bağlantı yolu üzerindeki 35 nolu viyadüğünün inşası sırasında 50 m yükseklikten düşerek hayatlarını kaybettikleri, AKP hükümetinin taşeron sisteminin bir kez daha can aldığı vurgulandı.

Açıklamada, AKP hükümetinin 3. Köprü, 3. Havalimanı, Kanal İstanbul gibi mega projelerle bir yandan doğayı katlettiği, diğer yandan ise bu projelerin taşeron sistemiyle yürütülmesinin de işçilerin canına kastettiği belirtildi ve iş cinayetlerinin inşaatlar başta ol-

mak üzere artacağı söylendi. Devrimci İşçi Partisi üyesi işçi ve emekçilerin de destek verdiği eylem, "Taşeron demek, ölüm demektir!" sloganlarıyla son buldu.

Sermayenin kâr hırsı arttıkça belediyeleri işçiler canları ile ödüyorlar. Çok basit tedbirlerle engellenebilecek olaylarda işçiler yaşamını yitiriyor. İş cinayetleri kadrolu ya taşeron ayırmadan tüm işçilerin yaşamını tehdit ediyor. Ama şu da bir gerçek ki taşeron çalışanlar daha fazla risk altında kalıyor. Riski ortadan kaldıracak olan ise ister kadrolu, ister taşeron tüm işçiler için aynı: örgütlülük.

Greif: Patrona karşı, sendikaya rağmen sürdürülen kararlı direniş

Greif işçileri fabrikalarını işgal ettikleri 10 Şubat gününden beri sadece patronla değil sendikanın başına çöreklenmiş bürokratlarla da mücadele ediyor. Direniş boyunca kayıplara karışan DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak için gazetemizde kayıp ilanı çıkaran Greif işçileri o günden bugüne Rıdvan Budak'a halen ulaşamasa da o, perde arkasında direnişi kırmak için elinden geleni ardına koymuyor. Kendisi hali hazırda ticari işletmelere sahip bir işveren olan Budak, hiçbir zaman direnişi sahiplenmedi. Kendisine ve bürokratik çıkarlarına bir tehdit olarak gördü. DİSK Tekstil sendikasını bir mücadele örgütü olarak değil de DİSK yönetimine ya da milletvekilliğine geçiş için bir platform olarak gören patron Budak'tan başkası da beklenmezdi.

Bunu bilen ama yine de sendikacı olmak için DİSK Tekstil'e sahip çıkan Greif işçisinin hayatlarını ortaya koyarak çıktıkları yolda Budak'ın değil de kendi komitelerinin kararlarıyla hareket etmelerinden daha doğru ne olabilir. İşte o fabrika komitesidir ki direnişi en zor zamanlarda sürdüren iradeyi ortaya çıkarmıştır. Greif işçisi tabanda yarattığı örgütlülükle, doğrusuyla yanlıyla sadece işçinin çıkarını düşünerek kavga veren öncüleriyse, sen-

dika yönetimi ihanet etse de mücadelenin sürdürülebileceğini göstermiştir. Öyle ki gerektiğinde sendikanın o da yetmezse konfederasyonun binalarını bu örgütlerin gerçek sahipleri olarak zapt ederek. Bu taban örgütlülüğü sayesinde bürokratlar, direnişi kırmak için işçileri karakola gidip ifadeye vermeye yönlendirdiğinde ya da eskiden Greif işçisi olup da sendikanın bölge temsilciliğini yürüten direnişçi sendikacı Engin Yılgin, bürokratlar tarafından işten atıldığında da mücadele kaldığı yerden devam edebildi. Bu yüzden olması gereken Greif işgalcilerinin öncülerinin DİSK Tekstil'i de yönetmesi, işçi sınıfının örgütünü Budak'lardan geri almasıdır. DİSK Tekstil Engin Yılgin'ı atarak bunu engellediğini düşünüyor olabilir. Belki şimdilik öyledir. Ama sendikalar er ya da geç maaşları için değil sınıf mücadelesi için sendikacılık yapanlar tarafından yönetilecektir.

Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi'nden SGK önünde eylem

Greif işçilerin 10 Şubat'ta başlattığı işgal eylemine destek vermek ve bu mücadeleyi tüm işçi sınıfına mâl etmek amacıyla bir araya gelen kurumlar Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi'ni kurdular. Komite ilk olarak Greif fabrikasına ziyaret düzenleyerek kuruluşunu işçilere ve kamuoyuna duyurdu. Komitenin ilk eylemi ise Kabataş'ta buluşarak SGK İl Müdürlüğü önüne yapılan yürüyüş ve basın açıklaması oldu. Greif direnişine sahip çıkan yüzlerce kişinin katıldığı eylemde "işgal, grev, direniş" ve "taşeronla köle olmayacağız" sloganları atıldı. SGK önünde aşağıda yayınladığımız basın açıklaması okundu.

yor. Bu yüzden de patron ne pahasına olsun taşeron sisteminden vazgeçmiyor.

Greif patronu fabrikayı kapattığını ilan ediyor. Oysa yaptığı irili ufaklı tüm taşeroncuların yaptığıdır. İşçilerin haklarını gaspetmek için isim değişikliği yapıyor. Zaten daha önce planladıkları gibi Sunjut şirketini kapatıp Greif çatısı altında birleştiriyor. Direnişi kırıp Greif adıyla işçileri kölece çalıştırmaya kaldığı yerden devam etmek istiyor.

İşçilerin direnişi ise meşru ve haklıdır. Greif işçisi böyle gelmişse de böyle gitmez diyor. Tüm işçi ve emekçiler için hepimiz için direniyor. Bizler de bu mücadeleye sahip çıkıyoruz, destekliyoruz ve kendi mücadelemiz olarak görüyoruz. Direnişçi Greif işçilerinin haklı taleplerinin her düzeyde takipçisi olacağımızı ilan ediyoruz.

Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi

Basına ve kamuoyuna

10 Şubat'tan bu yana Greif (Sunjut) çuval fabrikası işçileri insanca çalışmak ve yaşayabilmek için direniyor. DİSK Tekstil sendikasında örgütlenerek haklarının peşine düşen işçiler herşeyden önce taşeron sistemine karşı mücadele ediyor. Greif işletmesinin bünyesinde tam 44 ayrı taşeron şirket var. Bu taşeronların varlığının fabrikanın üretim süreçleri ile hiçbir ilgisi yok. Tek bir amaçları var o da işçileri bölüp parçalamak ve düşük ücretle uzun saatler çalıştırarak işçileri kölelik koşullarında çalıştırabilmek. Greif'te 20 yıldır asgari ücret seviyesinde çalışan işçilerin varlığı ancak bu taşeron sistemi ile mümkün kılınabili-

Biz Yüzde 99'uz Platformu Antalya'da emek forumu düzenledi

Halk isyanını işçi sınıfıyla, emekle büyütelim şiarıyla faaliyetler yürüten Biz yüzde 99'uz platformu, Antalya'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde bir panel-forum düzenledi. Etkinliğe, Geri Dönüşüm İşçileri Derneği, ulaşım işçileri ve Bank-Sen İstanbul Şube Sekreteri Armağan Tulunay konuşmacı olarak katıldılar.

Panel'de ilk sözü bir ulaşım emekçisi aldı. 12 Eylül Darbesi'nden bugüne emek hareketinin izlediği gelişimini istatistikler üzerinden değerlendiren konuşmacı, darbe ile büyük yara alan sınıf mücadelesinin 80'li yılların sonunda yeniden canlandığını, günümüzde ise halk isyanı ile beraber kırdamaya başladığını, Greif işçilerinin işgal eylemiyle ise yeni bir mücadele dalgasının hareketi geçtiğini belirtti.

İkinci sözü Geri Dönüşüm İşçileri Derneği adına alan bir işçi, konuşmasına geri dönüşüm faaliyetinin kısa tarihçesiyle başladı. Daha sonra Antalya'da geri dönüşüm işçilerinin yaşadığı sıkıntılara değinen konuşmacı, büyük sermaye gruplarının her sektörde olduğu gibi geri dönüşümde de işçileri ezdiğini, belediyelerin ve bu alanda önce kurulan demeklerin de rant elde etmek adına, kağıt toplayıcılarının emeğini hiçe saydıklarını söyledi. Son olarak geri dönüşüm sektöründe örgütlü mücadelenin diğer birçok sektöre göre fazlasıyla meşakkatli ilerlediğine değinen konuşmacı, dernekleştikten sonra güçlendiklerini ve daha da güçlenerek mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Panel kısmında son sözü Armağan Tulunay aldı. "Devletin Krizi ve Türkiye'nin Geleceği" başlıklı bir sunum yapan Tulunay, Gezi direnişiyle başlayan halk isyanının, kısa zamanda ülkenin tamamına yayıldığını, isyanın hükümetin dengelerini sarstığını ve devlet krizinin ilk tohumlarını attığını belirterek konuşmasına başladı. Son günlerde birbiri ardına ortaya çıkan kasetlerin, isyanın hükümet ve devlet kanadında nasıl bir sarsıntıya sebep olduğunu kanıtlandığını söyleyerek devam eden Tulunay, 17 Aralık'ta başlayan yolsuzluk ve rüşvet operasyonları dalgasıyla devletin içine düştüğünü krizin ayyuka çıktığını belirtti. Merkez Ban-

kasının dolara yaptığı müdahale ve politika faizi hamlesiyle, yaklaşan ekonomik krizin, yaşanan siyasi krize eklenerek hükümeti daha da sarstığını söyledi. AKP'nin içine düştüğü krizde iyice köşeye sıkıştığını, Twitter'ı kapatarak ne kadar korktuğunu bir kez daha gösterdiğini belirtti. AKP'nin, diğer düzen partilerinin ve cemaatin krizden çıkış yolu olarak seçimleri işaret ettiğine değinen Tulunay, halk isyanının bitmediğini, Berkin Elvan'ın ölümüyle başlayan eylemlere ülkenin dört bir yanında yaklaşık iki milyon insanın katılımının, her an yeni bir isyan dalgası başlatılabileceğini kanıtlandığını vurguladı. Dolayısıyla çözümün sandıkta değil sokakta olduğunu söyleyen Tulunay, Zentiva'da başarıya ulaşan, Luna Savaş'ta ve Greif Hadımköy Fabrikası'nda devam eden direniş ve işgallerin, isyan güçlerinin işçi sınıfıyla buluşmasının yakın olduğunu müjdeleyecek gelişmeler olarak değerlendirdi. Türkiye'nin geleceğinin sınıf mücadelesinde olduğunu vurgulayan Tulunay, siyasi ve ekonomik krizin faturasını ödemek için halk isyanının güçlerini işçi sınıfıyla birleştirip, sokaklarda, alanlarda ve fabrikalarda mücadeleyi büyütme gerektiğini belirterek konuşmasını bitirdi.

Sunumlardan sonra ara verildi. Daha sonra forum kısmına geçildi. Forum kısmı, geri dönüşüm işçileri ve ulaşım işçilerinin deneyim paylaşımları ile başladı. Platform katılımcılarının önerisiyle periyodik olarak emek forumları düzenlenmesine karar verildi. Bir katılımcının sorusu üzerine Biz Yüzde 99'uz Platformu temsilcisi, Akdeniz Üniversitesi'nde şimdiye kadar yapılan platform faaliyetlerinden ve gelecekte yapılması planlanan çalışmalardan bahsetti. Çeşitli katılımcıların isyanı emekle büyütme ve emekçilerin krizden çıkış yolları üzerine fikirlerini paylaşmasıyla devam eden forum, oturma başkanının Greif işçileriyle dayanışma eylemine çağrısıyla sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki

Greif işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Greif'in ABD'deki patronları fabrikayı kapatmaya karar vermiş. Sebebi şirketin küçülmesi değil. Tam tersine Greif alanında tekel konumundaki birkaç dev şirketten biri. Kapatma amaçları işçileri taşeronun sultası altında alabildiğince sömürmek istemeleri ama buna direnişçi işçilerin engel olması. Taşeronla devam edebilseler, işçiyi yoksulluk sınırının altında alabildiğine sömürebilseler fabrika üretime devam edecek. Toplu sözleşme sürecinin arkasına sığınmayın. Bir işletmede 44 taşeron şirket varsa bu alenen mevcut iş yasasının açıkça çiğnenmesidir.

Bu yasadışı uygulama toplu sözleşme konusu olmadan derhal kaldırılmak zorundadır. Eğer bu yapılmıyorsa sonuç fabrikanın kapanması ve işçilerin çıkartılması olamaz. Greif fabrikası şimdiden bu zulme karşı başkaldıran işçilerin denetimi altına girmiştir. Bu çözümün en önemli kısmıdır. Bundan sonraki hedef fabrikanın kamulaştırılması olmalıdır. Bu koşullar altında Greif'e el koymayan bir hükümet hepsi Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan işçilerin hükümeti değil Amerikan sermayesinin acentası olduğunu gösterecektir.

Fabrikalardan haberler

10 dakikada yemek mi yenir?

Merhaba. Ben bir fabrikada teknik ressam olarak çalışıyorum. Dört kişilik bir işi iki kişi yapmaya çalışıyoruz ofiste. İşler yoğun olunca öğlen yemeğini de 10 dakika gibi kısa bir sürede yemek zorunda kalıyorum. Sürekli oturarak ve sabit bir ekrana bakarak çalışmak her sene gözlerimin daha da bozulmasına ve sürekli hale gelen diz ağrılarına yol açtı. Sanırım yakında varis sorunları da yaşayacağım. Sağlığımızı kaybetmemize neden olan bu koşullarda değil, yeterli mola ve yemek saatleri ile çalışmak, çalışma ortamının fiziksel olarak da sağlığımızı gözetilerek düzenlenmesini istiyorum.

Çorlu'dan bir metal işçisi

İşçinin enflasyonu çok farklı

Toplu sözleşme gereği yüzde 5 enflasyon farkı aldık. Enflasyon farkı pahalılık karşısında ücretlerimiz erimesin diye. Ama işçi olarak yaşadığımız enflasyonla resmen açıklanan arasında hiç bir bağlantı yok. Sendikalar işçilerin harcamalarını esas alan bir hesap yapmalı ve enflasyon farkını buna göre sözleşmeye geçirmeli.

Tofaş'tan bir işçi

İstediklerimiz zaman kullanamadıkça izin hakkının ne anlamı var?

Cumaları çalışmadığımız günleri zorunlu olarak yıllık izinlerimizden kesen yönetim şimdi 5 gün çalışmaya geçti. 23 Nisan haftasında ise imalat yapılmayacağına dair bir söylenti dolaşiyor. O haftayı da izne sayarlarsa durum kötü. İstediklerimiz zaman kullanamadığımızda yıllık izin bir hak olmaktan çıkıyor.

Tofaş'tan bir işçi

İşçinin tercihinine saygı gösterilsin

Toplu sözleşme yapılamadığı için alamadığımız zamların yarattığı sorunu, avansla çözmeye çalışan yönetimin şimdi de bu zamları vermeye niyetli olduğu söyleniyor. İşçiyi düşündüklerinden değil. Birleşik Metal İş Sendikası'na geçişlerin artmasından dolayı bu adımı atıyorlar. İşçilerin tercihinine saygı gösterilse, fabrikada bir referandum yapıp işçilerin istediği sendika ile masaya oturlsa, bu sorunlar hiç yaşanmayacaktı.

Bosch'tan bir işçi

Biz yüzde 99'uz! Yüzde 1'i ezip geçelim!

Selam arkadaşlar, ben Tekirdağ Çerkezköy'den metal işçisiyim. Çalışmış olduğum işyerindeki bazı sorunlardan bahsetmek istiyorum. Emeğimizin karşılığını alamıyoruz. 12 saat çalışıyoruz ama asgari ücretin biraz fazlasını alıyoruz çünkü işveren gelmediğimiz ve izinli olduğumuz günleri mesailerden kesiyor. Devlete 8 saat gösterip sigorta primimizi 8 saatten yatırıyor. Zam ayı geldiğinde başımıza adam dikip açığımızı yakalamaya çalışıyor. Fazla zam vermemek için hep ezilen sömürülen biz oluyoruz. O yüzden tüm işçi kardeşlerimi birlik olmaya davet ediyorum çünkü biz emekçiyiz, emeğimizin karşılığını hep birlikte arayalım ezilmeye sömürülmeye son diyelim çünkü biz yüzde 99'uz yüzde 1'i ezip geçelim. Tüm emekçi kardeşlerimi saygıyla selamlıyorum.

Çerkezköy'den bir metal işçisi

Patronun kasası dolu, işçinin cepleri boş

Körfez geçiş projesini aldığından beri hem işçisi sayısı artıyor hem de yoğunluk. Büyük ihaleyi alınca şirketin kasası da doluyor tabii. Ama işçilerin ücretleri yerinde sayıyor. En ufak bir olumsuzlukta hemen faturayı işçiye kesip işten çıkarmaya gidenler kârlarına kâr katarken işçiyi görmüyor. Ücretlerde iyileştirme istiyoruz.

Çimtaş'tan bir işçi

Hükümetten farkları kalmadı, fabrikada herşey yasak

Şu bir iki aydır performans çalışması var. Az adamla çok iş yapmakta zorlanıyoruz. 1 Mayıs'ta bitecek şükür. Boşa çıkan adamları sağda solda kullanıyorlar. 23 Nisan haftası 4 gün üretim duracak gibi görünüyor. 1 Mayıs'tan sonra da mavi ve beyaz yakalılar da işten çıkarma söylentileri var. Az sayıda olsa da çıkış olacağını söylüyorlar. Artık ne kulaklıkla müzik dinleyebiliyoruz ne de eskiden montajda genel yayın yapan radyoyu. lıyce çekilmez hale getirmek ve yıldırma politikası uygulamak istiyorlar sanki. Bunlara uymayanlara da tutanak tutuyorlar. Telefonla konuşmak da artık yasak. Ak Parti hükümetinden farkları kalmadı, her şey yasak. Ama haklarını da yemeyelim. Yılbaşında bankadan 400 TL sözleşme parası aldık. Geçen ay da Cumhuriyet altını sözü vermişlerdi. Onu dağıttılar.

Oyak Renault'dan bir işçi

Örgütlenelim, sendikaları ayağa kaldıralım

Manisa Organize Sanayi'de çalışan sendikalı bir metal işçisiyim. Sendikalı olmamız diğer sendikasız olan iş yerlerine göre daha iyi çalışma koşulları ve biraz daha fazla bir ücret almamızı sağlıyor. "En kötü sendika sendikasızlıktan iyidir" sözleriyle sendikasız olan işyerlerinde çalışan arkadaşlara örgütlenmelerini tavsiye ediyorum. Örgütlenme çalışmasının bir ucundan tutup,ilmek ilmek örülmesi ve bir çok örgütlenme deneyiminin incelenmesi, bu yolda nasıl bir yol yürüneceğine ışık tutacaktır. Küreselleşme – rekabet diyerek her geçen gün bizlere daha kötü çalışma koşulları, daha kötü bir yaşam dayatılmaktadır. Çalışmanın esnekleşmesi, temel yaşam harcamalarımıza yapılan fahiş zamlar, biz işçileri yoksullaştırmaktadır. Bu arada

sendikaların da içi boşaltılmaktadır. Patronların istedikleri sözleşmelerin altına imzalar atmaları, işten atılan işçilerin arkalarında durulmaması gibi yaşamı zorlaştırıcı koşullar altında biz işçilerin daha önceki kuşağının grevlerle elde ettiği haklar elimizden alınmaktadır. 2008-2009'da fabrikalardan yüzlerce işçi atıldı. Küreselleşmiş ekonomi krize girdi. Bütün ülkelerde kemer sıkma politikaları, yığınsal işten atmalar yaşandı. Sosyal haklarımız gasp edildi. Bir yandan da savaş ve militarizmle kısıtılmaya çalışıldı. Önümüzde yaklaşan bir kriz var. Biz işçiler örgütlenmeli, uyuyan devi uyandırmalıyız. Daha iyi bir yaşam, güvenceli bir iş için örgütlenmeli ve sendikaları da ayağa kaldırmalıyız.

Manisa'dan bir metal işçisi

Feniş işçisi Çelik İş'ten hesap sordu

Feniş işçilerinin 6 Eylül'de fabrikanın kapatılması ve işçi alacaklarının patron tarafından gasp edilmesiyle başlayan direnişi devam ediyor. İşçilerin üye olduğu Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikası, direnişin başından itibaren patronun oyalama taktiklerine uygun bir davranış içinde oldu. Son olarak Çelik-İş Gebze şubesi aracılığıyla sendikanın direnişe desteğini 30 Mart'ta çekeceğini bildirmesi bardağı taşıran son damla oldu. Belli ki AKP'nin işçi bürosu gibi çalışan Hak-İş, yerel seçimlere kadar AKP'yi zora sokacak bir olayın gelişmesini istememiş, işçileri mümkün mertebe oyalamaya çalışmıştı. Sendikanın şu ana kadarki desteğinin bir defaya mahsus 250 TL yardım ile her gün yarım ekmek arası kaşar olduğunu söyleyen işçiler, sendikadan hesap sormaya karar verdi.

Bu haber üzerine işçiler organize olarak Ankara'ya gittiler. Ankara'da Çalışma Bakanlığı önünde eylem yapan ve TBMM'de basın açıklaması düzenleyen işçiler, daha sonra Çelik-İş merkezine geçti. Burada aylardır işçilerin filli mücadelesinin karşısına hukuki mücadele yöntemlerini çıkaran bürokratlar, sendika avukatı aracılığıyla artık hukuki olarak yapılacak bir şeyin kalmadığını açıkladılar. Bürokratlar, safça işçileri başlarından savacaklarını düşünürken, Çelik-İş Genel Merkezi'nde 6 gün süren bir eylemin başlamasına neden oldular. İşçiler 25 kişilik bir grupla 6 gün boyunca Çelik-İş'te kaldılar. Sendikanın mücadeleye maddi desteğinin devam edeceğine yönelik söz alan işçiler, fabrikadaki direnişe devam etmek üzere Gebze'ye döndüler.

Feniş'teki direniş komitesi, Çelik-İş Gebze Şubesi'ni artık tanımadığını, bundan sonra komitenin genel merkezle doğrudan ilişki kuracağını ilan etti. 6 Eylül'den bu yana işgali sürdüren Feniş işçileri, haklarını alıncaya kadar mücadeleyi sürdürmeye kararlılar.

Hak yiyenin muhallebisi yenmez

AKP İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın sahibi olduğu Saray Muhallebisi'nde yaşanan işçi kıyımına karşı Saray Muhallebisi şubeleri eylem mekânı oldu. Saray Muhallebisi'nde, Devrimci Turizm İşçileri Sendikası'nda örgütlenen ve günde 15 saate varan kölece çalışma koşullarına karşı gelen 14 işçi işten atılmıştı.

Saray Muhallebisi'nin önündeki ilk eylem 23 Mart'ta Osmanbey Şubesi'nde yapıldı. İşçiler, uzun çalışma saatlerine karşı isyan ettikleri için hiç bir hakları verilmeden kapıya konduklarını söylediler.

Saray'da herşeyin parayla olduğunu, bir yakınları ölse bile işe gitmediğini gün için para kesildiğini ifade eden işçiler, her hafta başka bir Saray Muhallebisi önünde olacaklarını vurguladılar.

30 Mart yerel

seçimlerinin ardından 6 Nisan günü Teşvikiye Şubesi'nde buluşan işçiler esprili bir şekilde "Kadir abi tebrik ederiz! Ama hakkını isteyen 14 işçiyi işten attığın için!" yazılı bir pankartla eylem yaptılar. Eylemde Topbaş'lara ait işyerinde fazla mesai ücretlerinin ödenmediği, sigorta primlerinin yasadışı biçimde asgari ücret üzerinden yatırıldığı ve işçilere baskı yapıldığı tüm kamuoyuna duyuruldu. Ayrıca eylemde Kadir Topbaş'ın 1 Mayıs'la ilgili yaptığı açıklamayı protesto eden Devrimci Turizm İşçileri Sendikası, tüm işçileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, Taksim'e çağırdı.

Mustafa Kemal Coşkun**Seçimle oylanmak**

Bu yazıyı yazmaya başladığımda henüz seçim sonuçları belli değildi. Ne var ki, bu yazıda bahsedeceğim mesele, seçimin “galibi” kim olursa olsun sanırım değişmeyecek. Bunu söylememin nedeni, bu yerel seçimlerden bir beklentisi olup da şu ya da bu partiyi destekleyen, olmadı kendileri aday olarak ortaya çıkan sosyalistlerin dikkatini çekmektir. Evet, seçimin sonucu ne olursa olsun, ki aşağı yukarı herkes tahmin ediyor, şimdi bahsedeceğim sorun ortadan kalkmayacak maalesef.

Önce Avrupa’daki birkaç ülkedeki seçim sonuçlarına bakalım. Geçenlerde Fransa’da yerel seçimlerin ilk turu yapıldı. Sonuçlar merkez sağın oylarının yükseldiğini ve merkez solu geçtiğini gösteriyor. Ancak birçok insanın gözünden kaçan en önemli nokta, Marine Le Pen’in faşist Ulusal Cephe’sinin oylarındaki yükseliş. Seçimlerin asıl kazananının Le Pen olduğunu söylesek yanlış olmaz. 2012 Haziran’ında ise benzer bir sonucu Yunanistan yaşamıştı. Bu sefer genel seçimlerde Fransa’ya benzer biçimde merkez sağ parti seçimlerden birinci çıkmıştı. Sol oyların da ciddi bir artış gösterdiğini belirtmek gerek. Ancak yine çok fazla görülmeyen şey, faşist Altın Şafak Partisinin oylarındaki yükselmeydi. 2009’daki seçimlerde yaklaşık yüzde 0,5 alan parti, 2012’de oylarını yüzde 7’nin üzerine çıkardı. Son olarak İspanya seçim sonuçlarına bakalım. Kasım 2011’deki seçimlerde sağcı Halk Partisi, 2000 yılında elde edilen 183 milletvekili sayısını bile geçerek ilk defa 186 milletvekili olarak seçimin galibi oldu. Bunun karşısında Sosyalist İşçi Partisi kesin bir yenilgiye uğratıldı.

Kısacası bu sonuçlar Avrupa’da faşist partilerin yükselişe geçtiğini gösteriyor. Bunun birçok nedeni olabilir elbette, ancak en önemlisinin 2008 krizi olduğunu baştan söylemek gerek. Kriz etkilerini giderek daha fazla gösterdikçe bu türden partilerin başka ülkelerde de yükselmeye başlayacağı tahmin edilebilir. Zira sermaye sınıfının, krizin etkilerini savuşturabilmek için ‘ekonomik milliyetçi’ bir politikaya ihtiyacı giderek artıyor ve bu tür bir politika faşist rejimlerle uygulanabilirlik kazanıyor. Türkiye de dünyadan ayrı değil. Yerel seçim sonuçları bizde de faşist partilerin bir miktar yükselişe geçtiğini gösterecek gibi görünüyor.

Bu durumda, yani eğer faşizm yükseliyorsa nasıl bir mücadeleye girişmek gerek? Konuyla ilgili herkes bilir ki faşist bir rejimin kurulabilmesinin temel şartlarından biri, işçi sınıfının kesin bir yenilgiye uğratılmasıdır. Henüz böyle bir yenilgiden bahsetmek olanaklı değil elbette, ancak bunun için saldırıya geçecekleri çok açık ve net.

Şimdi neden seçimlerde şu ya da bu partinin arkasına eklenmemek, ya da kendi başına da olsa seçim yarışına girmemek gerektiği daha açık biçimde ortaya çıkmıştır herhalde. Yaklaşan bir faşizm tehlikesine karşı seçimlere giderek, insanları oy kullanmaya çağırarak mücadele edemezsiniz. Hatta tam da tersine, seçim aracılığıyla faşist partilerin yükselişine katkı bile yapmış olabilirsiniz. Ya da “AKP gitsin”, “Tayyip gitsin” türünden bir politika da faşizme karşı mücadele için yeterli ve uygun değildir. Yaklaşan bir faşizme karşı mücadele, eğer faşizmin zaferi için işçi sınıfının yenilgisi en önemli şart ise, bu durumda olsa olsa işçi sınıfının birliği ve mücadelesini daha fazla genişleterek yapılabilir. Bugün ülkenin birçok yerinde işçiler grevde, kimi fabrikalar işçilerce işgal edilmiş durumda. Sosyalistlerin bugünkü görevi seçim için çalışmak, seçimlerde yüksek oy almak değil, gelişen işçi hareketi ile bir araya gelmek ve işçi sınıfını siyasal arenaya dahil etmek olmalıydı. Ne zamandır seçimle oylanmışız. En geç bir yıl sonra genel seçim olacak. Önümüzdeki süreci de seçimlerle oylanmak için harcamamak gerekir.

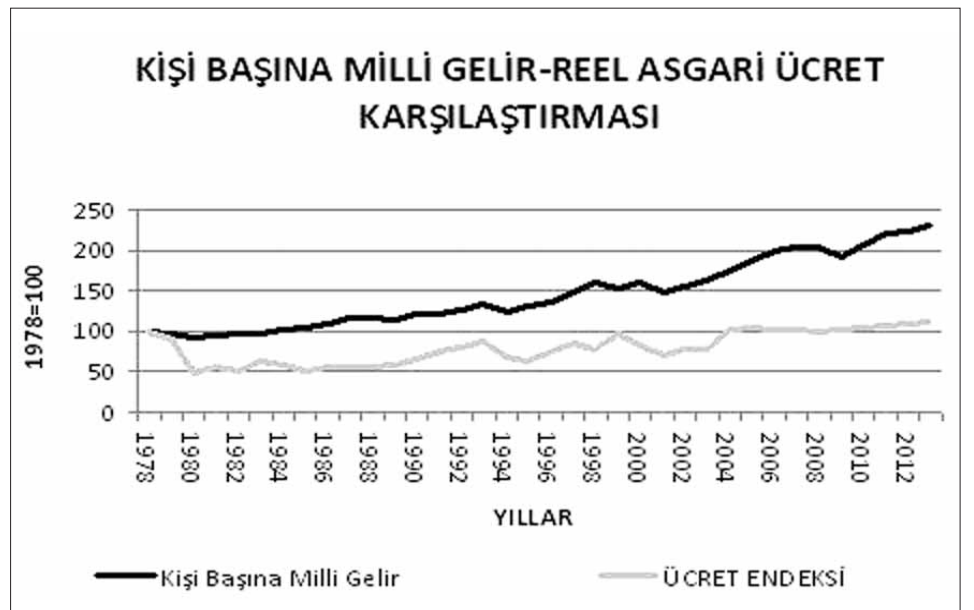
İşçinin mutfağında yangın var!

2013 yılı enflasyon rakamları açıklandı ve Tüketici Fiyatları Endeksi’ne göre enflasyon yüzde 7,4 oldu. AKP hükümetinin 2013 için resmi enflasyon hedefi yüzde 5,3’tü. Sene içinde bu hedef yüzde 6,8 olarak düzeltilmişti. Yıl sonunda gerçekleşen enflasyonun bu iki rakamı da geçerek yüzde 7,4’e ulaşması, ekonomideki bozulmanın ve krize doğru gidişin bir başka habercisi oldu.

Enflasyonun yükselmesinin perde arkasında ise çok daha vahim bir tablo var. Zira yüzde 7,4’lük enflasyon, işçi ve emekçilerin gündelik yaşamda hissettiği hayat pahalılığını yansıtmaktan uzak. Bunun sebebi enflasyon hesaplanırken Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) genel bir tüketim sepeti üzerinden hareket etmesi. Bu sepette çikolata, badem içi, mısır gevreği, baklava gibi az tüketilen ürünleri çıkarıp halkın en çok tükettiği 40 gıda ürünü (peynir, zeytin, patates, soğan, et, balık, fasulye, ekmek vb.) hesap edilirse yıllık fiyat artışı yüzde 16,2’yi buluyor. İşçi ailesinin her zaman en önemli harcama kalemi olan sağlıkta ise enflasyon yüzde 69!

İşçi ailesi, çocuklarının eğitimi için harcadığı rakamlarda ise dersane ücretlerinde yüzde 13,1, anaokulu ücretinde yüzde 10,5, servis ücretlerinde yüzde 9,7, üniversite katkı payında yüzde 221,8’lik artışlarla karşılaştı.

Devlet resmi enflasyon rakamlarını özellikle düşük tutuyor. Bunun sebebi, hükümetin ekonomiyi oldu-

ğundan iyi gösterme çabasıyla öte bir anlam ifade ediyor. Kamu emekçileri ve işçilerin toplu sözleşmelerde hak ettikleri enflasyon farkları daha düşük hesaplanıyor. İşçi hem mutfağında yangınla hem de düşük hesaplanan ücret zamlarıyla iki defa kaybediyor.

Ekonomik büyüme işçiye yansısızdı asgari ücret 1634 TL olacaktı

AKP hükümeti seçim döneminde bir propaganda malzemesi olarak ekonomik büyümeye sarıldı. Oysaki AKP hükümeti dönemi de öncekiler gibi ekonomideki büyümeyi işçiye yansıtmadı. Patronların kasası doldu, yetmeyince ayakkabı kutularında milyonlar istiflendi ama işçinin hayatında bir değişiklik olmadı. DİSK Araştırma Merkezi’nin yaptığı çalışmada son 35 yılda eko-

nominin 3,8 kat, kişi başına gelirin ise 2,4 kat büyüdüğü belirlendi. Ancak başta asgari ücret olmak üzere işçinin hanesine giren meblağ ise yerinde saydı. Eğer ekonomik büyümeden asgari ücretli kendine düşen payı alsaydı bugün asgari ücretin 1634 TL olması gerekiyordu. 35 senenin içindeki AKP döneminde ise kişi başına milli gelir ile ücretler arasındaki makasın daha da açıldığı görülüyor. Yani milletin çoğunluğunu ücretli işçiler ve emekçiler oluşturuyor ama geliri patronlar götürüyor.

Türkiye’deki en zengin yüzde 1’lik kesim gelir pastasının yaklaşık yüzde 8’ini, en zengin binde 1’lik kesim yüzde 2’sini, en zengin on binde 1’lik kesim ise pastasının yüzde 0,5’ini alıyor. Bu son on binde binlik kesimin evine ayda ortalama 148 bin dolar giriyor.

İşçiler haykırdı:

Migros’a sendika girecek!

Sendikaya üye oldukları için işten atılan Migros işçileri pek çok yerde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştiriyor.

Bugün de Kadıköy’de toplanan

işçiler yürüyüş gerçekleştirdi ve Migros mağazalarına girerek alışveriş yaptı ama “Ücretini sermaye ödesin, emeğimizi çalışanlar ödesin, şimdiki temsilcisi Tayyip ödesin!” diyerek ürünleri kasada bıraktı.

Basın açıklaması hem mağazanın içinde hem de önünde okundu. Yürüyüş boyunca atılan “İşçiyiz haklıyız kazanacağız”, “Sendika hakkımız engellenemez”, “İşçilerin birliği

sermayeyi yenecek”, “Migros’tan alma emeğimi çalma” sloganları ile eyleme son verildi.

Aynı zamanda dün gece 3. Köprü inşaatında ölen işçiler anıldı.

İşçilerin talepleri

- 1-Çalışma saatleri 8 saate düşürülsün,
- 2-Fazla mesai işi insiyatifine bırakılsın, zorlama yapılmamasın,
- 3-Yemekler düzeltilsin, işçiler aç çalışmaya zorlanmasın,
- 4-Servis sayıları artırılsın,
- 5-İş güvenliği önlemleri alın-sın,
- 6-Onur kırıcı, haysiyetsiz tavırlar, küfürler, aşağılamalar son bulsun.

Hepsi gidecek!

2014 yerel seçim sonuçları ile beliren ilk tabloya göre iktidar partisi AKP, 2009 yerel seçimlerine göre oylarını yüzde 38,8'den yüzde 43-45 düzeyine çıkardı. 2011 genel seçimlerinde AKP'nin aldığı yüzde 49,9'luk oranla kıyaslandığında ise bir düşüş söz konusu. 2009 seçimlerine AKP, büyük bir ekonomik krizin içinden geçerek işsizliğin resmi rakamlarla yüzde 13'ü geçtiği bir ortamda gitmişti. Özellikle işçi sınıfının ağırlık taşıdığı şehirlerde büyük gerilemeler yaşamıştı. 2014 seçimlerine ise ekonomik kriz değil siyasi kriz damgasını vurdu.

Gezi ile başlayan halk isyanı AKP hükümetine iktidarı boyunca en zor dönemlerini yaşattı. AKP'nin başında bulunduğu devlet mekanizması adım adım işlemez hale geldi. Bu süreçte en çok sıkıştığı anlarda gerek Gezi sonrasında gerekse de 17 Aralık'ın ardından Erdoğan, kendi kurtuluşu için hep sandığı işaret etti. İçine düştüğü bataklıktan çıkmak, yolsuzluk ve hırsızlıkları kendince aklamak için sandıktan birinci çıkmayı hedefledi. Seçim sonuçlarına bakıldığında birinci parti olma amacına ulaştığı görülüyor.

Halkı suçlamayın

AKP'nin hırsızlık ve yolsuzluklarının ayyuka çıktığı bir dönemde yine hatırı

sayılı bir oyla birinci çıkmasının suçunu halka yüklemek en büyük yanlış olur. Hırsız AKP'nin karşısında alternatif olarak gösterilen başka bir hırsıza oy vermedi diye, CHP gömleği giydirilmiş faşistleri tercih etmedi diye bir halk ne koyun olmakla ne de ahlaksızlığa pirim vermekle suçlanabilir. AKP'ye oy veren emekçi kitleleri düşmanlaştırarak bir yol kat edilemez. AKP'nin yüzde 50'sinin karşısında yüzde 50'lik bir gücü sağlamlaştırmak ve bunun için CHP, cemaat, faşizm ve ABD emperyalizmi ile birleşik cephe oluşturma politikası iflas etmiştir. Bu politika, AKP'yi sandıkta bir adım geriletmişse de karşılığında halk isyanının potansiyellerini burjuva muhalefetinin içinde eriterek daha büyük bir zarar vermiştir.

Sandık aklanma yeri değil AKP de aklanmış değil

Ancak sandıktan birinci çıkmakla ve yüzde 43-45 seviyesinde oy almakla AKP ne aklanmıştır ne de Gezi ile başlayan halk isyanını yenmiştir. AKP, sandığı sokağın karşısına çıkaran burjuva muhalefetini yenmiştir o kadar. Ancak bu galibiyet tek başına AKP'nin iktidarını korumasını sağlayamayacak, mücadelenin sonucunu tayin edecek olan yine sokak

olacaktır. Sokakta hesap sorabilmek için de halkın isyanını emekle buluşturmaktan başka yol yoktur.

Ekonomik kriz belirleyici olacak

Ne AKP ne de başka bir burjuva partisi yaklaşan ekonomik krizi durduracak bir kudrete sahip değildir. Şirket kârları azalıyor, yatırımlar durdu, halk kredi borçlarını ödeyemez halde. Patronlar işçi çıkartmalara başladı, daha büyük kıyımlar için hazırlık yapıyor. Yaklaşan fırtına, hangi partiye oy vermiş olursa olsun işçi ve emekçi çoğunluğu bir yana savuracak. İktidar partisine oy vermiş olmanın işçilerin sınıf mücadelesinde destanlar yazmaya engel olmadığını öğrenmek için daha kaç Tekel olması gerek? Türkiye solu CHP'nin kuyruğuna takıla takıla sınıf politikasını öyle unuttu ki Muammer Güler'in ses kaydında Başbakanın en büyük korkusunun yeniden bir Tekel direnişi olduğunu söylemesi bile uyandıramıyor!

Öfkeli oylarda patlama

Amerikancı iktidar, kaç oy alırsa alsın aklanmış değildir, yönetme kapasitesinde zaaf göstermektedir. CHP, cemaat ve MHP'den oluşan Amerikan muhalefeti

ise sefalet içindedir. Düzenin içine düştüğü bu çıkmaz bir yansımasını da geçersiz oylardaki patlamada göstermiştir. 2009'da yüzde 2,3; 2011'de yüzde 2,1 olan geçersiz oylar 2014 yerel seçimleri ile yüzde 4,1'e ulaşmıştır. Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısıyla atılan "#hepsigitsin" yazılı kırmızı oylar bu öfkeli 1,5 milyon oyun içinde belki de damla kadardır. Ancak bu oran halkın her renkten hırsıza, taşeroncuya, katile karşı bağımsız bir alternatife duyduğu ihtiyacı göstermektedir.

Yüzde 50 değil yüzde 99 kazanacak!

Sokaktan umudunu kesenler 30 Mart'tan önce kaybetmişti. Sokağı savunanlar, isyanı emekle büyütme soyunanlar için ise umutsuzluğa yer yok. Burjuvazinin birbiriyle çatışan kanatları arkasında dizilmeden birleştiği takdirde işçi ve emekçi sınıfların ise önü açıktır. Bu kendiliğinden olmayacak. Görev sosyalistlerin omuzlarında. Ya CHP'nin oylarını saymaya devam edip bu görevden cayacaklar ve despotizmin halkın isyanını ezmesini seyredecekler. Ya da hep birlikte biz yüzde 99'uz diyeceğiz. Sınıfta birleşeceğiz ve hepsi gidecek!

Ne sandıkta ne de balkonda aklanamazsınız

Yargılanacaksınız!

Tayyip Erdoğan, yerel seçimden çıkan sonuçları kendini, partisini, bakanlarını ve ailesini aklamak için kullanacaktı. Öyle de yaptı ve seçim gecesinde yaptığı balkon konuşmasında, 17 Aralık sürecinde gündeme gelen rüşvet çarkının içinde kilit rol oynayan oğlu Bilal Erdoğan'ı yanına aldı. Diğer yanında da malum para-

ların sıfırlanmasında vazifelendirdiği kızı vardı. Rıza Zarrab'la rüşvet bağlantısı olduğuna işaret eden görüntüler yayınlanan ve AB'den sorumlu bakan olduğu dönemde ilgili hakkında soruşturma başlatılan Egemen Bağış da balkondaydı. Son olarak Kur'an ile dalga geçen, rastgele ayetlerle dini halka şirin gözükmek

için kullanan Egemen Bağış, hamisinin yanında pek mutlu, pek umutluydu. Yine, ülkeyi Suriye ile savaşa sokmak için MİT müsteşarı ile kendi ülkesine füze attırmayı, yurtdışındaki kendi karakoluna saldırı düzenlemeyi tartışan, tırlar dolusu silah ve mühimmatı mezhepçi katil çetelere göndererek Türkiye'yi fiilen savaşa sokan; ama her işi gibi bunu da yüzüne gözüne bulaştırıp Ahmet Paşa da balkonda aklanma sırasını bekleyenlerdendi. Tayyip Erdoğan, ne füze attı ne de türbeye saldırttı, provokasyonun en büyüğünü balkondan yaparak Suriye

ile savaşta olduğumuzu ilan etti. Balkonda Bağış dışındaki rüşvetçi diğer üç bakan eksikti. Ama onların aklanma operasyonu önceden, haklarındaki fezlekeler AKP'nin meclis çoğunluğu ile reddedilerek yapılmıştı.

Ancak AKP'nin her koldan aklama operasyonlarına girişmesi, aklandığı anlamına gelmez. Yolsuzluğun, rüşvetin, kendi siyasi çıkarları için kendi askerlerini bile öldürecek provokasyonlar tasarlamının, gerici bir iç savaşta desteklemenin, desteklediği teröristlerin Reyhanlı'da yaptığı saldırıyı başkalarının üstüne yıkmanın, temel hak ve özgürlüklerini kullanarak sokağa çıkan insanları katleden polise talimat vermenin, katilleri mükâfatlandırmanın, basını sansür etmenin, tehdit etmenin hesabını verecek; bunlar ve daha pek çok suç dolayısıyla balkondakilerle birlikte yargılanacaklar. Savcıların sürülmesi, polislerin görevden alınması, HSYK'nın hükümete bağlanması da kâr etmeyecek. Çünkü onlar balkondan, mahkeme kararıyla değil halkın elleriyle indirilecek.

DİP seçimler için ne demişti?

Yerel seçimlerin sonuçları özellikle Gezi ile başlayan halk isyanından sonra gönlü solda olan birçok insan için ağır bir düş kırıklığı yarattı. Bu çevrelerde yoksul ve emekçi halka karşı saldırganlık, hatta aşağılama yaygın bir sendrom. Bu insanların bu hale gelmesinde sosyalist solun partilerinin büyük suçu var. Devrimci İşçi Partisi ise 17 Aralık'tan beri ısrarla seçim bu krize bir çözüm olamayacağını söylüyor. DİP bunun nedenlerini üç buçuk aydır açıklıyor.

1) Zamanlama: Tayyip Erdoğan 17 Aralık'tan itibaren görülmemiş bir kriz içine girdi. Devrimci İşçi Partisi, Ocak başında sosyalist solda yer alan partilere ve Kürt hareketine bir "Açık Mektup" yollayarak bu durum hakkında şöyle diyordu:

Kısacası, Türkiye yolunu arıyor. **Bugün** arıyor. **30 Mart'ta değil.** Bugün diktimizi seçime değil, Türkiye'nin içinden geçtiği büyük sarsıntıya bir çıkış yolu aramaya vermemiz gerekiyor. Oysa sosyalist hareket de, Kürt hareketi de gözlerini 30 Mart'a dikmiş, bugün olan bitenle ilgilenmiyor. **Sosyalist hareket ve Kürt hareketi olan biteni tenis maçı seyrederek gibi izlemekten vazgeçmelidir.** Olayların seyircisi değil aktörü haline gelebilmek için bir an evvel harekete geçmemiz gerekiyor. (Vurgular aslında)

2) Savaş alanının seçimi: Savaşta ve politikada karşı tarafın güçlü olduğu alanda çatışmaya girmek yerine onun zayıf olduğu alanları seçmek esastır. Seçimlerin Tayyip Erdoğan'ın en güçlü olduğu alan olduğu son 20 yılda tescil edilmiştir. Gerçek gazetesi

Ocak başında şöyle yazıyordu:

Ayrıca, ortada çok açık bir şey var: Tayyip Erdoğan'ın zor tuttuğunu söylediği yüzde 50 siyasi bakımdan pasif, ideolojik bakımdan uyuşturulmuş bir kitledir. Durgun bir ortamda seçime gidildiği takdirde, bu kitlenin önemli bir bölümünün Erdoğan'a oy vermeye devam etmesi mümkündür. Yani sandık strateji düzeyine yükseltildiğinde başarısızlık bir olasılıktır. (...) halk kitlelerinin bir bölümü nezdinde hâlâ popüler olan bir liderin isyan ve yolsuzluk dolayısıyla yaşadığı güç kaybını değerlendirmek yerine, mücadeleyi burjuvazinin sandık alanında vermeye yönelmek, onun zayıf olduğu yerde değil güçlü olduğu alanda savaş vermektir, yani politika sanatının abecesinden kopmaktır.

3) Krizin karakteri ile seçimin orantısızlığı: DİP aynı zamanda devletin bütün organlarıyla krize girdiğini vurguluyordu. Bu tespit, seçimden hemen önce sızan ve Süleyman Şah Türbesi'nin Suriye'ye savaş açılması amacıyla kullanılmasının tartışıldığı ses kasetinde devlet yetkililerinin birbirlerine söyledikleriyle bütünüyle doğrulanmıştır. İşte bu devlet krizi dolayısıyla Gerçek, Ocak sayısında bir yazısının başlığını şöyle atıyordu: "Devlet krizine seçim çözüm olmaz!" Bu yazıda devlet krizinin unsurları sayıldıktan sonra şöyle deniyordu:

Bu gerçekleri yadsımak biraz zor. Solun en azından bazı bileşenleri zaten krizin derinliğini vurgulamaktan kaçınıyor. Hatta "sistem krizde" diyenler, halk de-

mokrasisi programlarını ileri sürenler var. Ama ne tuhaftır, bu kriz tahlilleri ve halk demokrasisi önerilerinden solun **pratikte** çıkarabildiği tek sonuç, 30 Mart yerel seçimlerinde AKP'yi yenilgiye uğratmak gerektiği! Eskiden sol devrimi hiç olmazsa söylem düzeyinde ciddiye alırdı. Şimdi söylem de geride bırakılmış! Kimse devrim ve sokakla ilgilenmiyor. Varsa yoksa seçim sandığı!

4) Seçimde gerçek bir alternatifin yokluğu: Nihayet DİP bütün bu dönem boyunca Erdoğan'a karşı önerilen alternatifin ABD büyükelçisinin koçluğunda oluşturulmuş bir "Amerikan muhalefeti" olduğunu, bu muhalefetin koşullar uygun olduğu takdirde AKP'ye bile karşı olmadığını döne döne vurguladı. "Açık Mektup'ta şöyle deniyordu:

Sosyalist arkadaşlar, yurtsever hevaler, bize CHP'den hayır gelmez! Sadece CHP'nin ittifakı kabul etmediği koşullarda ya da sadece CHP'nin sağ adaylar gösterdiği yerlerde aday göstererek hiçbir yere gidemeyiz. CHP bugün ABD-TÜSİAD-TUSKON-cemaat-Sarıgül bileşimi temelinde, yüzünü geleneksel merkez sağa, hatta faşizme dönerek, Abdullah Gül'e ve AKP içinde Erdoğan ile anlaşamayabilecek öteki unsurlara göz dikerek yürüyor. CHP'den ne Türkiye'nin işçi sınıfına, ne de ezilen Kürt halkına hayır gelir!

DİP'in kendi alternatifi

DİP seçimlerin karşısında soyut bir şey söylemiyordu. Bütün argümanını (Gerçek'in

Ocak sayısından alınan aşağıdaki pasajda söylendiği gibi) şu somut noktaya dayandı- rıyordu:

Bu ülke daha altı ay önce bir halk isyanı yaşamasa idi, bu ruh durumunu anlamak biraz daha kolay olurdu. Ama bugün yaşanan büyük krizin arka planında zaten Gezi ile başlayan halk isyanı var. İktidar blokunun dağılması doğrudan doğruya bunun ürünü. Öyleyse, yapılacak şey açıktır. Sosyalist sol güçlerini birleştir-meli, forumlara yeniden hayat üflemeli, kitleleri bağımsız bir platform zemininde harekete geçirmeli, forum hareketini işçi sınıfına doğru seferber etmeli, iki tarafı ortak bir mücadelede buluşturmalı, Kürt hareketi ile diyaloga girerek Erdoğan'la yürümenin Kürt hareketi için ne mümkün ne de hayırlı olduğunun artık ortaya çıkmış olduğuna hevalerimizi ikna etmeli, kısacası ülkenin kaderini halk isyanını oluşturan güçlerin ele almasının yolunu döşemeli ve cepheyi genişletmelidir.

Şimdi de cumhurbaşkanlığı seçimi!

Şimdi yeni bir dönem açılıyor. Bu dönem de "Erdoğan'ın karşısına bir AKP'li ile mi çıksak, yoksa bir MHP'li ile mi? Abdullah Gül'le mi çıksak, Meral Şener'le mi?" gibi tartışmalarla harcanacak. Bu oyuna gelmeye- yelim. Cumhurbaşkanlığı seçimine elbette kayıtsız kalamayız. Ama bu seçimi Bizans oyunları için değil, işçi sınıfının ve halkın mücadelesini örgütleyebilmek için kullan- malıyız.

Sosyalistler ne yaptı?

Sosyalistler, Gezi ile başlayan halk isyanında önemli bir yer tuttu. Hala daha sokaktaki en dinamik gücü sosyalistler oluşturuyor. Buna karşılık sosyalistlerin sandıktaki gücü, sokaktakine kıyaslanmayacak ölçüde zayıftı. Böyle olduğu halde pek çok sosyalist parti ve grup Gezi ile başlayan halk isyanının en canlı olduğu dönemler de dahil olmak üzere sandık planları yapmaya başlamıştı. Yaklaşan seçimlerde nasıl bir tutum alınacağı sorusu halk isyanının nasıl yönlendirileceği sorusunun önüne geçmişti. Devrimci İşçi Partisi tüm bu dönem boyunca ısrarla sandığa değil sokağa işaret etti. Sosyalist grupların seçimler karşısındaki tavırlarını dört ana grup altında toplamak mümkün.

Açık ya da gizli CHP'ye destek (ÖDP ve Halkevleri)

ÖDP, Şubat ayında açıkladığı seçim politikası çerçevesinde **Artvin Hopa'da ve Hopa Kemalpaşa'da; Hatay Arsuz ve Defne ile Uşak'ta** ÖDP olarak, **Rize Fındıklı, Trabzon Tonya, Nevşehir Avanos'ta** CHP çatısı altında seçimlere gireceğini açıkladı. Ankara'da Kaya Güvenç'i destekledi. Seçimlerin odağın- daki büyükşehirlerdeki tavrını açıklamayan ÖDP zamanla politikasını "Belediye Meclislerinde Oylar ÖDP'ye" şeklinde belirledi. Belediye başkanlıklarında tavrını açıklamayan ÖDP bu şekilde CHP adaylarına destek vermiş oldu. Halkevleri ise tüm diğer seçimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de CHP'yi destekleyeceği yerlerde bir kitle örgütü olduğunu hatır-

layıp tabanını (CHP'ye) oy verme konusunda serbest bıraktı. İstanbul'da yaptığı afişlerde Sarıgül'ün 20 yıl vurgusunu anımsatan biçimde "Yalanla, zorbalıkla, talanla geçen 20 yıl yeter!" sloganını benimseyen Halkevleri, AKP'yi sandıkta geriletmeyi temel hedef olarak benimsedi. Bu hedefi AKP'nin büyükşehirleri kaybetmesi olarak tanımladı ve İstanbul'un yanı sıra İzmir'de de CHP'yi destekledi. Ankara'da ise Mansur Yavaş'ın ülkücü geçmişini gerekçe göstererek Kaya Güvenç'i ortak aday olarak belirlenmesine katıldı.

Kendi başına seçime girmek (TKP)

TKP, İstanbul, İzmir, Bursa, Sakarya ve Denizli Büyükşehir Belediyelerinde kendi adaylarını gösterirken Ankara'da Kaya Güvenç'i destekledi. TKP'nin aday gösterdiği ilçelerde de Hatay Defne ve Samandağ ile Tunceli Hozat ve Ovacık ilçeleri öne çıktı. Ovacık'ta DHF ile yapılan ittifakın sonucunda Fatih Mehmet Maçoğlu seçimleri kazandı. TKP, kendi adaylarını göstererek CHP'yi desteklemekten uzak durdu. Ancak daha önce olduğu gibi bu seçimlerde de TKP, kendisini CHP'nin solunda konumlandırın politikasının kurbanı oldu. TKP'nin sınıf çizgisinden kopuk aydınlanmacı politikası yine yüzünü TKP'ye dönmüş unsurları CHP'ye yöneltti ve TKP bu seçimde de oy kaybetti. TKP'lilerin Ankara'da Mansur Yavaş'ın mitingine katılarak Kaya Güvenç'e hiçbir çağrı yapmaksızın gazete satması bu politikanın alandaki trajik bir yansımasıydı.

Kürt hareketini desteklemek (HDP içindeki sosyalistler ve HDP'yi destekleyenler)

Kürt illerinde BDP'nin, Batı'da ise HDP'nin yer aldığı seçimlerde bu farklılık politikalara yansımada. Kürt illerinde halk, demokratik özerklik lehine tercihi- ni yaparak BDP'ye desteğini arttırırken HDP'nin politikaları yerinden yönetim ve özerklik vurgusunun dışında işçi ve emekçilere seslenen politikalar üretmedi. Bu haliyle BDP ve HDP'nin seçim çalışmaları arasındaki fark sadece isim düzeyinde kaldı. Pek çok sosyalist kurum içinde yer aldığı halde ne kent topraklarının kamulaştırılması ne de işçi denetimi gibi unsurları programına alan HDP, taşeron işçi konusunda da yalpalayan bir tutum sergiledi. Taşeronlaştırmayı veri kabul eden HDP'nin solculuğu ihale verilen taşeron şirketlere sendikalaşma zorunluluğu getirme düzeyinde kaldı. Uzun zamandan beri sosyalistlerin HDP çatısı altında ittifak yapmadığı, bunun yerine Kürt hareketine iltihak ettiği yönündeki eleştirimiz seçim pratiğinde de yansımalarını buldu. Sosyalistler sınıfa seslenmek yerine Kürt hareketinin özerklik çizgisini Batı'da desteklemekle yetindi. Nitekim HDP'nin oyları daha önceki seçimlere nazaran ciddi bir farklılık göstermedi.

Hepsi Gitsin!

Devrimci İşçi Partisi, başlangıçta Gezi isyanının güçlerinin bir cephesinin kurulmasını önerdi. Amaç, seçim sandığını toplumsal mücadelenin hedefleri ve yöntemleriyle bütünleştirmekti. Ama 17 Ara-

lık ile patlak veren krizin derinliği karşısında taktikini derhal değiştirdi. Aylarca seçimi beklemenin cinayet olduğunu işledi, sonunda da isyanımız sandıklarından büyüktür diyerek kırmızı oy çağrısı yaptı. Kırmızı pusulaların bulunduğu çağrılar yoğunlukla işçi ve emekçilere dağıtıldı. DİP, "Hepsi Gitsin" diyerek hem pratikte hem de politik olarak kendisini burjuva Amerikan muhalefetinden ayırdı. DİP'in politikası seçimlerden çok önceden beri sokağı ve mücadeleyi işaret eden halk isyanını emekle büyütmeyi savunan çizginin sonucuydu. Hepsi gitsin şiarının bir seçim şiarı olmadan önce ilk defa barikatlarda yükseltilmiş olması önemliydi. DİP'in çizgisi ilkesel olarak tüm seçimlerde boykot tutumu alan soldan farklı ele alınmalıdır. Zira DİP, kendi adaylarıyla ya da belirli sol ve/veya sosyalist adaylara oy çağrısı yaparak seçime girmeyi halk isyanının dinamiklerinin devam etmesi ve Türkiye'de yaşanmakta olan krizin seçimle çözülecek karakterde olmaması dolayısıyla tercih etmedi. Zira halk isyanı belirli iniş çıkışlar gösterse de Gezi'den beri düzende oluşan çatlaklar bir devlet krizine yol açmış, kendi deyimleriyle "devletin enstrümanlarını çalışmaz" hale getirmişti. DİP, solun Erdoğan'ın zayıf olduğu anda ve alanda değil, 17 Aralık'tan üç buçuk ay sonra ve onun en güçlü olduğu alanda hesaplaşma tercihini parlamentarist politikaya saplanmak olarak nitelendi, kitle mücadelesi yolunu savundu. Seçim sonuçları bu çizginin doğruluğunu kanıtlamış, diğer sosyalistlerin yanlış yol- da yürüdüğünü göstermiştir.

Sungur Savran

Gidecek, ama böyle değil!

30 Mart seçimlerinde AKP'nin görelili olarak yüksek bir oy oranına ulaşması, bütün umudunu seçimlere bağlamış olanlar için ağır bir düş kırıklığı oldu. İnsan kurtuluş umudunu seçimlere bağlarsa, seçimlerde gelen yenilgi ona dünyanın sonu gibi görünür tabii. 17 Aralık'tan itibaren üç buçuk ay boyunca Tayyip Erdoğan defalarca düşmenin eşiğine gelmişken kollarını bağlayıp tenis maçı seyrederek gibi başını bir o yana bir bu yana çevirenler, bütün umudunu seçime yatıranlar, bugün bu tavrın mantıksal sonucu olarak Tayyip Erdoğan'ın düşmeyeceği, artık başta kalmasının kaçınılmaz olduğu sonucuna ulaşacaklardır elbette.

Alakası yok! Tayyip Erdoğan soluklanma zamanı kazanmıştır, o kadar! Bu süreyi o iyi kullanır da karşısındakiler yine kollarını bağlayıp seyirci konumuna geçerse, sonunda Erdoğan belini yavaş yavaş doğrultabilir, hatta siyasi tarih açısından bir mucize bile gerçekleşebilir, Erdoğan yeniden eski gücüne kavuşabilir. Siyasette önceden belirlenmiş hiçbir sonuç olamaz. Sadece ağırlıklı eğilimler vardır. Bu eğilimlerin ibresi ise Erdoğan'ın düşüşü yönünü göstermektedir hâlâ. İş ki gol çizgisindeki topu kaleye sokmayı beceremeyen toplumsal muhalefet yeni fırsatları da heba etmesin!

Erdoğan'ı kendini vermek istediği "kudretli devlet adamı" imgesiyle görmek büyük bir yanlış olur. Bir kere, unutulmasın, oy oranı öyle çok yüksek falan değildir. AKP'nin genellikle yerel seçimlerde genel seçimden daha düşük oy aldığı doğ-

rudur. Bu yüzden karşılaştırmayı 2011 ile değil, 2009 ile yapmak başka koşullarda kabul edilebilirdi. Ama bu, 30 Mart seçimlerinin özgül karakterini unutmak olur. 30 Mart seçimleri, 17 Aralık'tan bu yana pislik içinde yüzen bir Erdoğan'ın düze çıkabilmesi için sarıldığı can simidi oldu. Hem seçimlerin sonucunu "halk Erdoğan'a gü-

venoyu verdi" diye yorumlayıp hem de sonuçları 2009 ile karşılaştırmak saçmalaktır. Bu seçim Erdoğan için bir referandum ise, o zaman genel seçimlerle karşılaştırılması gerekir. O takdirde, henüz kesinleşmemiş ama yüzde 43-45 bandı arasında olan AKP oylarının partinin yüzde 50'ye yakın oy aldığı 2011'den günümüze en az 5, en çok 7 puan düştüğünü saptamak gerekir. Yani Erdoğan'ın gerilemesi seçim sandığında bile ifadesini bulmuştur.

Hele hele Tarhan Erdem'in seçimden hemen önce açıkladığı kamuoyu istatistikleri temel alınacak olursa düşüş çok daha ciddidir. Erdem, AKP'nin oylarının 2012 yılında yüzde 54 düzeyinde seyretmekte olduğunu, o zamandan beri düşmeye başladığını saptıyordu. Onun verileri yüzde 54'ten yüzde 46'ya düşüş gösteriyordu. Şimdi alt sınırı alırsanız düşüş 11 puandır! Daha ne olsun?

Buna "kedi" etkisi için istatistik düzeltme ekleyin. Para hırsızlığını oy hırsızlığı-

sol partilere sesleniyoruz: Sizin umudunuz olan seçim bile Erdoğan'ın baş aşağı gitmekte olduğuna dair işaretler veriyor ama sizler faturayı halka çıkarıyorsunuz. Diyalaktığı, tavan arasına, eylem fotoğraflarının bile altına sakladığımız için derinde hareket eden dinamiklere duyarsızsınız. Erdoğan'ın zafer çığlıklarına hemen boyun eğmeyin. Bugün seçimi kazanmış olabilir. Ama yara bere içindedir. Emekçi ve ezilen halkın temsilcisi güçler dünden farklı olarak yarın doğru politika izlerse ya kızığa çekilecektir ya da çekip gidecektir!

Bunun yolu maalesef ekonomik krizden geçebilir. O krizin kitlesel ölçekte zararını görececek olan işçi sınıfının tutumu belirleyici olacaktır. Şayet sosyalist hareket her şeyi sınıfın kendiliğinden eylemine bırakırsa hükümet (ve burjuvazi) sarsıntıyı atlatabilir.

Bunun yolu şimdiden çapulcunun düş kırıklığıyla hakikate uyanması olabilir. O uyanışın harekete geçireceği öfkeyi ve mücadele azmini Kürt hareketinin bugün izlemekte olduğu politika israf ederse hükümet sarsıntıyı atlatabilir.

Bunun yolu şimdiden çapulcunun düş kırıklığından geçmiştir. Gezi ile başlayan halk isyanının gözüpek kahramanları, yolunu bilmeyen kılavuzların etkisinden kurtulup güçlerinin oy sandığının yalıtılmışlığında değil büyük meydanlarda kalabalıkları kucaklamalarında olduğunu hatırlamazlarsa hükümet sarsıntıyı atlatabilir.

Ama halk isyanı kendini yeniden canlandırabilir, işçi sınıfı ve Kürt halkıyla el ele verebilirse, o zaman Tayyip Erdoğan'ın 30 Mart zaferi tarihe bir parantez olarak geçecektir.

DİP'in kırmızı oy çağrısı:

Öfkeli oylar önderliğini arıyor!

Devrimci İşçi Partisi, Gezi ile başlayan halk isyanı ile birlikte politikasını hep kitle mücadelesine işaret edecek şekilde belirledi. Halkın sokaktaki gücüne güvendi ve AKP'nin bu gücü sandıkta boğmaya çalışacağını söyleyerek uyarılarda bulundu. CHP'si, cemaati, MHP'si ile AKP'nin karşısında ABD patentli bir cephenin kurulduğu süreçte de yine AKP'yi devirmek için halkın kitlesel mücadelesini öne çıkarttı. Meydanlarda, barikatlarda, hapisanelerde ve mahkemelerde devrimci Marksistlerin ikirciksiz biçimde savunduğu bu politika seçim süreci geldiğinde kırmızı oy çağrısıyla yeni

bir şekil kazandı.

Devrimci İşçi Partisi, halkı sandıklara "hırsızların, taşeroncuların, faşistlerin, emperyalistlerin, Gezi ve Roboski katillerinin, TÜSIAD'cılarının, MÜSIAD'cılarının, TUSKON'cularının, şovenistlerin, mezhepçilerin, kadınları ezenlerin, yalancıların, ihalecilerin HEPSİ GİTSİN!" yazılı kırmızı protesto oylarını atmaya çağırdı. DİP'in çağrısıyla sandıklara atılan binlerce kırmızı oy da bir parçası olduğu öfkeli oylar 30 Mart'ta tam bir patlama yaptı. 2009'da yüzde 2,3; 2011'de yüzde 2,1 olan geçersiz oylar 2014 yerel seçimleri ile yüzde 4,1'e ulaştı.

Bu öfkeli oylar hırsızın karşısında başka bir hırsız, faşistin karşısında başka bir faşisti seçmeyi reddeden ama bağımsız bir siyasi alternatifin arayışı içinde olan bir potansiyele işaret ediyordu. Devrimci İşçi Partisi'nin mücadelesi de bu bağımsız önderliği işçi sınıfının öncüsünü örgütleyerek yaratmak.

Levent Dölek

Faşizm tehlikesine dikkat!

Türkiye solu Stalinist geleneğin teorisyeni Dimitrov'dan devraldığı faşizm teorisi ile her türlü baskıcı, milliyetçi burjuva partisine faşist demeyi adet haline getirmiştir. Devrimci Marksizm ise faşizmi, küçük burjuvaziye dayanan, paramiliter örgütleri ve çeteleriyle uyguladığı terörle işçi sınıfını tamamen dağıtmayı ve kendi iktidar tekeline kurmayı hedefleyen bir siyasi hareket olarak tanımlamıştır. İkinci tanım her tür gerici burjuva hareketine faşizm demeyi olanaksız kıldığı gibi faşizme karşı mücadeleye de özel bir önem atfetmektedir.

Sağ partileri ayrımsız biçimde faşist olarak nitelemenin yarattığı en büyük sorun faşist olmayan burjuva partileriyle (Türkiye'de bu en çok CHP, SHP gibi partiler olmuştur) ittifak arayışı olmuştur. Zaten Dimitrov'un faşizm teorisi de İspanya'da, Fransa'da, Latin Amerika'da Komünist Partisi ile burjuva partilerinin ittifakına dayanan ve devrimi boğan halk cephelerinin kurulmasının zemini olmuştur. Faşizmi sıradan burjuva gericiyleği ile özdeşleştirmenin yarattığı diğer büyük sorun ise faşizme karşı mücadelenin özel gereklerinin göz ardı edilmesidir.

2010 referandumunda AKP'nin elde ettiği çoğunluk karşısında bizim de yüzde 42'imiz var diyenler büyük bir hataya düşmüşlerdi. Çünkü o yüzde 42 içinde faşist MHP de vardı. Elbette ki MHP ya da BBP gibi faşist partilere oy veren, bu partilerin etkisi altında olan büyük bir işçi kitlesi var. Bu işçiler fabrikalarda, işyerlerinde sınıf mücadelesinin de önünde yer alabiliyorlar. Ama sınıf mücadelesi her zaman faşist partileri işçi tabanından ayırır. Çünkü her zaman bu partiler ya etkisi altındaki işçiyi yatıştırma ya da apaçık patronla birlikte işçilere saldırır. Ancak referandumda MHP'nin yönlendirmesi ile hayır oyu verenler (BBP o oylamada evet demişti) için benzer bir dinamikten söz edilemez.

Referandumdaki yanlış 2014 yerel seçimlerinde tam bir felakete dönüştü. "Faşist AKP"ye karşı faşist olmayan CHP'nin desteklenmesi, HDP dışındaki solda büyük bir kabul gördü. (HDP de pazarlık yaptı CHP ile, reddeden CHP oldu.) ÖDP ve Halkevleri açıkça CHP'yi destekledi. Ankara'da faşist kökenli Mansur Yavaş'ın CHP'den aday olmasına karşı ortak bağımsız aday olarak Kaya Güvenç gösterilmişse de bu CHP'ye verilen fiili desteğin maskelenmesine yaradı sadece. Sosyalistlerimiz faşistin mitinglerinde boy göstermekten geri durmadıkları gibi seçim sonrası Mansur Yavaş'ın oylarının sayılmasında da en önde olmakta bir beis görmediler. Elbette ki seçim hilelerine karşı so-kağa çıkılması doğrudur. Ama Mansur Yavaş'ın oylarının sayılması faaliyeti sandığı gayri meşru ilan etmiyor tam tersine sandığın meşruiyetine sahip çıkıyordu. Bu ikisi arasında büyük fark vardır. İlki faşizmi derhal ayırır Gezi'de olduğu gibi marjinal konuma iterdi. İkincisinde ise solu CHP'lilerle birlikte faşizmin hegemonyası altına soktu.

CHP ve MHP'nin ittifakı Doğu Perinçek'in ve İşçi Partisi'nin savunduğu çizgiydi. Oysa cemaatin işin içine girmesiyle Perinçek dümeni kırıldı. Bu programı hayata geçirmenin her fırsatta Perinçek'i de faşist olarak niteleyen sosyalistlere düşmesi de tarihi bir ironi olarak karşımızda duruyor.

Bu tablo vahimdir. Türkiye solunun belki de en kuvvetli yanlarından biri olan anti-faşist refleksleri parlamentarizm afyonunun etkisi altında adeta felç olmuştur. Oysa 2014 yerel seçimleri pek çok şeyin yanında faşizmin yükselişine de işaret etmektedir. MHP 2011 genel seçimlerinde yüzde 13 seviyesindeki oyunu bugün yüzde 17,63 düzeylerine çıkarmıştır. BBP ise yüzde 0,74'ten yüzde 1,58'e çıkmıştır. MHP'de 2 milyon 400 bin, BBP'de 400 binlik bir oy artışı! Burada gerçekçi olan hesap il genel meclisleri ile ilçe belediye meclislerinin toplamıdır. Büyükşehirlerde ilçe belediye meclisleri yerine Büyükşehir Belediye Başkanlıkları üzerinden hesap yapıldığında ki bu Anadolu Ajansı'nın hesabıydı MHP'nin düşük profilli adaylar göstermiş ve fiilen CHP'ye çalışmış olması dolayısıyla CHP'nin oylarını olduğundan daha kabarık gösteriyor. Dolayısıyla seçmenin parti tercihini yansıtan hesaba göre faşizm büyük bir atılım içine girmiştir.

Önümüz ekonomik kriz, AKP'yi de Erdoğan'ı da götürerek olan süreç bu ekonomik kriz tarafından belirlenecek. Ekonomik krizin her durumda işçi hareketini ve solu güçlendireceğini düşünen yanlır. Doğru bir siyasi önderlik olmadığı halde keskinleşen çelişkiler faşizmin kanallarına da akabilir. Siyasi önderliğe aday olan sosyalistlerin hali ortada. Faşizme karşı mücadelede zaaf göstermek bir yana faşizmle AKP'ye karşı ittifak bile mazur görülmeğe başlanmış durumda. Derhal uyanmak gereklidir. Bu hatırlatmaları yapmak zorunda kalmak bile utanç verici ama faşizmin iktidar tekelinin nasıl bir şeye benzeyeceğini görmek isteyen Gazi Üniversitesi'ne, koalisyon ortağı olduğu duruma örnek isteyen ise Marmara'ya baksın.

Halka sövmeyi bırakın! Gölge etmeyin!

Yerel seçimlerde AKP'nin önde çıkmasıyla "AKP'ye karşı en güçlüye bas geç" diyenler derhal karalar bağladı. Son seçimlerin hepsinde olduğu gibi yine sosyal medya ortamlarında, arkadaş sohbetlerinde "bu ülkede yaşanmaz" sezonu da böylece başlamış oldu. Ne halkın koyunluğu kaldı, ne cahilliği ne de ahlaksızlığı... Değil mi ki halk, AKP'ye karşı botokslu hırsızları, faşist devşirmeleri, müteahhitleri, hocaefendileri, patronları desteklemek gibi dahiyane bir fikri benimsemedi, onlara göre ne bu halktan bir şey olur ne de bu halkla birlikte yaşanır. Fransa en rağbet gören alternatif; İsveç, Norveç gibi ülkelerin yanında Latin Amerika ülkelerini tercih edenler de var.

Oysa AKP'den kurtulmak için karşısındaki en güçlü adaya oy veren de, Amerikan elçiliğinde tezgahlanan

muhalefetten haz etmeyip, onların da hırsız olduğuna kanaat getirip eskisine basıp geçen de düzen siyaseti çerçevesinde anlaşılır bir tavır göstermiştir. Konu sandık olunca kendince kötülerin arasında en az kötü olanı tercih edene kim ne diyebilir? Sonuçta meydanlarda birleşen 81 ilinin 80'inde tek bir yumruk haline gelen milyonlar oy kabininde yalnız bırakılmıştır pusulayla baş başa. Alanlarda tomalara göğüs geren, biber gazlarına aldırış etmeden yürüyen, güçlü olan, Başbakanı Fas'a kaçırarak, meydanları zapteden milyonlar, elinde bir mühürle kabinin içinde yapayalnız kalmıştır. Elindeki tek oyu boşa gitmesin diye meşrebince basıp geçmiştir. Gezi ile başlayan görkemli halk isyanı, burjuva parlamentarizminin ataletine kurban olmuştur. Erdoğan boşuna sandık sandık diye

sayıklamadı. Biz de boşuna Gezi'den bu yana isyanımız sandıklarından büyüktür demedik!

Heyecana gerek yok. Ülkeyi terk etmeye de. Hele halktan umudu kesmeye hiç gerek yok. Ama parlamenter budalalığı, sandık hayalciliğini terk etmenin zamanıdır. Tekel direnişini hatırlayın. Çoğunluğu AKP'ye oy vermişti ama konu ekme olduğunda direnerek Ankara'yı Tayyip'e dar etmişlerdi. İnanmayan Kimyasal Muammer'in tapesine baksın. Tayyip'in Tekel'in tekrarlanmasından korktuğu için nasıl Gezi'ye saldırdığını oradan dinlesin. Yeniden sokak için kolları sıvasın. Hala "önümüzde iki seçim daha var" diyen varsa da gölge etmesin başka şey istemeyiz!

Neoliberalizm, İslamcı Sermayenin Yükselişi ve AKP AKP hakkında ilk Marksist kitap!

Türkiye 10 yılı aşkın süredir AKP'nin sultanı altında. Seçimlerde elde ettiği büyük çoğunluklar sayesinde Erdoğan işçi sınıfının bütün savunma mevzilerine saldırıyor, Alevilere karşı ikiyüzlü bir tehdit politikası güdüyor, kadınların kazanılmış haklarını tarumar ediyor, gençleri itaatkârlaştırmak için elinden geleni yapıyor, Kürtlere karşı bir oyalama ve çürütme politikası izliyor, İsrail'e saldırır gibi yapıp emperyalizmle anlaşma içinde Türkiye'yi maceralara sürüklüyor.

Bütün bunları kimi yavan Amerikan komplolarıyla, kimi de "çevre"nin ya da "sivil toplum"un Türkiye'yi demokratlaştırması masallarıyla açıkladı bugüne kadar. Bu analizlerin her biri farklı bir siyasi amaca hizmet ediyordu. İlki AKP'ye karşı güya cumhuriyeti, bağımsızlığı, laikliği, ülkenin birliğini korumak üzere askeri darbeyi savunmak için, ikincisi Erdoğan'a destek olmak, bu sayede medyada getirisi yüksek köşeler kapmak ve "yetmez ama evet" demek üzere kullanıldı. Her iki kanadın teorileri de politikaları da çöktü, ama yüzleri hiç kızarmadan aynı yalanları söylemeye devam edenler var.

Erol Balkan, Neşecan Balkan ve Ahmet Öncü tarafından derlenen, Yordam Kitap tarafından yayınlanan Neoliberalizm, İslamcı Sermayenin Yükselişi ve AKP başlıklı çalışma, AKP'nin Marksist temellerde bir analizini ilk kez kitap boyutlarında ortaya koyuyor. Kitabın yazarları arasında Burak Gürel, Sungur Savran, Kurtar Tanyılmaz, Özgür Öztürk, Evren Hoşgör, Erol Balkan, Ahmet Öncü, Anita Oğurlu ve Joshua Hendrick yer alıyor. Kitap, İslamcılığın dünya çapındaki gelişmesini tarayan bir yazıyla açılıyor, Türkiye'de laikliğin ve İslamcılığın yükselişinin tarihi anlamını ele alıyor, Türkiye İslamcılığının nasıl burjuvazinin kendi içindeki bölünmelerin bir ürünü olduğunu ortaya koyuyor, burjuvazinin içindeki fraksiyonları ekonomik temelleriyle inceliyor, AKP

döneminde burjuvazinin kanatlarının tuttuğu "iç savaş"ı irdeliyor, İslamcı hâkim sınıfların dünya görüşüne eğiliyor, AKP'nin medya üzerinde yarattığı etkileri ele alıyor, Fethullah Gülen cemaatinin anatomisini araştırıyor.

AKP iktidarı 2013 Gezi olaylarıyla başlayan halk isyanıyla sarsıldı. 17 Aralık'tan itibaren İslamcılığın tarihsel blokunun çöküşü ile birlikte düşmenin eşiğine geldi. Seçimler, Tayyip Erdoğan'a bir soluklanma olanağı vermiş gibi görünüyor. Ama

Türkiye'nin krizi kolay aşılacak bir karakterde değil. Yeni dönemde neler olabileceğini anlamak için geçmişte neler olduğunu, AKP'nin toplumsal karakterinin tam olarak ne olduğunu anlamak gerekiyor. Neoliberalizm, İslamcı Sermayenin Yükselişi ve AKP işte bu ihtiyaca cevap veriyor.

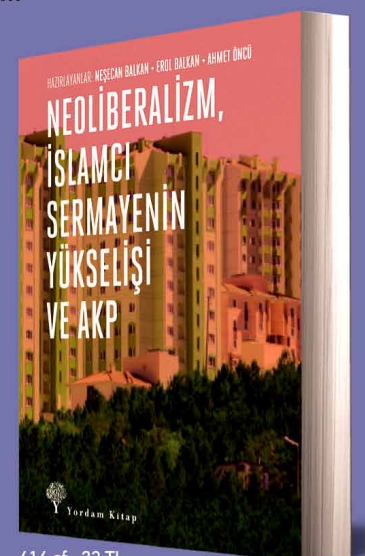
Her analiz gibi Marksist analiz de bir politikanın alt yapısıdır. AKP'nin bu kitaptaki analizinin amacı burjuvazinin güçlü bir aracı olan AKP karşısında işçi sınıfını ve ezilenleri korumaktır.

Bugün Yaşananları Daha İyi Anlamak İçin...

- İslamcılık nedir? Ortadoğu'da ve Türkiye'de İslamcılığın geçmişi ve bugünü...
- İslamcı hareketin ve AKP'nin yükselişinin tarihsel nedenleri... Refah Partisi, 28 Şubat ve AKP...
- Anadolu kaplanlarından İslamcı büyük burjuvaziye. Sermaye içi kamplaşma: TÜSİAD, MÜSİAD ve TUSKON...
- "Pasif Devrim" tartışmaları, İslami aktivizm... İslami orta sınıf...
- Fethullah Gülen Hareketi...
- Solun AKP sınavı ve sol liberalizm...
- Gezi'nin açtığı yara, "İlmü İslam" projesinin çöküşü, İslamcı ittifakın çatlaması...

Yordam Kitap
www.yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamKitap
www.twitter.com/YordamKitap

416 sf., 23 TL.

Kürt illerinde halk BDP'yi ve özerkliği seçti, HDP yerinde saydı

Kürt illerinde iki program karşı karşıya geldi. BDP'nin programı demokratik özerkliği. AKP'ninki ise tek devlet, tek millet programı. Sonuçta, Kürt halkı demokratik özerkliği seçti. BDP, Diyarbakır, Tunceli, Hakkari, Van, Iğdır, Şırnak, Siirt, Batman'da tekrar belediye başkanlıklarını kazanırken Bitlis, Ağrı ve Ahmet Türk'ün siyasi yasağı dolayısıyla bağımsız olarak seçime girdiği Mardin belediye başkanlıklarını AKP'nin elinden aldı.

Kürt halkı böylece demokratik özerklik lehinde net bir irade koymuş oldu. Rojava sınırındaki Ceylanpınar'da çok sayıda BDP pusulasının yakılarak çöpe atıldığına ortaya çıkmasının ardından büyüyen direniş de bu iradenin bir parçasıydı. Ceylanpınar, Türkiye Kürdistan'ındaki halk iradesi ile Rojava arasındaki köprü oldu. AKP'nin tek devlet, tek millet sloganıyla savunduğu sömürgeci politika, İslamcı Kürt partisi Hüda-Par'ı bile yabancılaştırmış olacak ki daha önce AKP'yi destekleyen Hüda-Par, pek çok ilde tek başına seçime girdi.

Batı'da HDP çatısı altında yapılan çalışmalar ise BDP'nin politikalarının başka bir adla savunulmasının ötesine geçemediği için başarılı olmadı. İstanbul'da Gezi ve İmralı süreçlerinde öne çıkan Sırrı Süreyya Önder, Pınar Aydınlar'la birlikte yürüttüğü iddialı kampanyada yüzde 4,8'e ulaşarak bir önceki seçimlerde 4,6 oranında oy alan Akın Birdal'ın başarısını sadece 0,2 puan ilerletebildi. En çarpıcı gerileme Adana'da yaşandı. 2009 yılında Adana'da kent topraklarının kamulaştırılması, taşeronun yasaklanması, işçi denetimi gibi sınıfa seslenen bir programla ittifakın adayı olan Şiar Rışvanoğlu yüzde 9 oranında oy almıştı. Bu seçimlerde HDP çok daha geniş bir bileşeni kapsadığı halde yüzde 7,3'te kaldı. Antalya'da oy oranı yüzde 3,4'ten yüzde 2,3'e, Manisa'da oy oranı yüzde 4,5'ten yüzde 2,5'e düştü. İzmir ve Aydın yüzde 3,5 seviyesinde alınan oylarla 2009'a göre en çok ilerleme kaydedilen iller olurken Ankara ve Bursa da oy oranlarının arttırıldığı şehirler arasında yer aldı.

Ceylanpınar'la Rojava arasına OHAL barikati

Ceylanpınar, Kürt coğrafyasındaki herhangi bir ilçe değil. Rojava'nın komşusu. Rojava'ya destek mitinglerinin de AKP hükümetinin Nusra çetelerine destek üslerinin de adresi. Bu yüzden de BDP'nin seçimlerde AKP lehine hile yapıldığını öne sürerek yaptığı itiraz çok farklı bir mücadelenin tetikleyicisi oldu. Tüm Kürt illerinde BDP'nin yükselişinde kendisini gösteren özerklik iradesi Ceylanpınar'da en keskin noktasına ulaşmış durumda. Devlet de bu yüzden BDP'nin itirazlarına fiili OHAL ilan ederek ve her türlü gösteriyi 1 ay boyunca yasaklayarak yanıt ve-

riyor. Seçim kurulu, her yerden yakılmış oylar çıktığı halde BDP'nin itirazlarını derhal reddediyor.

Bu sefer barikatı kuran devlet. Bu barikat Türkiye Kürdistanı'nın Rojava ile buluşmasına karşı kurulmuştur. Önünü kesmeye çalıştıkları Ceylanpınar Belediye Başkan adayı Esra Güler Aslan, hem Rojava'daki özerklik iradesinin hem de kadınların oynadığı öncü rolün temsilcisidir. Kürt halkının Ceylanpınar'daki isyanı ise AKP'nin kendisine takmaya çalıştığı "süreç kelepçesi"ni kırma, kendi kaderini tayin hakkına sahip çıkma iradesidir.

Kedidir kedi

Gecenin bir yarısı uyurken içerdeki odalardan gelen tıkrıtların iki olağan şüphelisi vardır: Hırsız ve kedi. 2014 yerel seçimlerine oy hırsızlığı ve hile iddiaları damga vururken, oyların sayılmaya başlanmasıyla birlikte pek çok ilde elektrik kesintilerinin yaşanması seçimler üzerindeki şaibenin simgesi oldu.

AKP'lilerin açıklamaları yine yavuz hırsızın ev sahibini bastırma çabasına yönelik. Taner Yıldız, elektrik kesintilerinin trafoya giren kedilerden kaynaklandığını söyledi. Hüseyin Çelik "Ne var elektrik kesilmişse, AKP'lilerin gözü fosforlu mu sanki?" diyor. Oysa sorun karanlıkta görüp görmemek değil. Yapacakları hile için birilerinin karanlığa ihtiyaç duyması. Sadece bir örnek: 2009 seçimlerinde Adana Büyükşehir Belediyesi seçimlerinde elektrikler kesilmiş, ardından tekrar geldiğinde "şansın" da yardımıyla yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu'nun oylarının MHP'ye yazıldığı anlaşılmıştı. Nitekim, 2014 seçimlerinde de el çabukluğu marifetiyile, karanlıktan istifade ederek ve türlü yöntemlerle binlerce sandıkta oyların çarpıtıldığı ortaya çıktı. Özellikle Ankara'da, son derece yakın sonuçlanan seçimlerde kullanılan oy sayısından daha fazla oyun AKP'ye yazıldığı tutanaklar ele geçirildi. Bu hile basitçe iki haneli oy rakamının soluna 1 rakamını koyarak ve yazı ile yüz yazarak gerçekleştirilebiliyor. Ankara Kazan'da 1 yerine 7 yazarak 297 seçmenin olduğu sandıktan 729 oy çıkarmaya çalışan

AKP'lilerin açgözlülüğü yakalanmalarını da kolaylaştırdı. AKP'yi yakından takip eden partinin oyunun başka partiye yazılması yine sıkça başvurulan yöntemlerden. Oy çuvallarını mühürlemeden götürülenler, boş pusulalara alenen AKP lehine damga basanlar kameralara yakalanan acemi hırsızlardan. Bursa'da okul basan AKP'liler ise hırsızların gaspçı türünden. Tüm bu hile ve hırsızlıkların AKP lehine yaşanması, Erdoğan'ın hırsızlıklarını aklamak için teşkilatına daha fazla hırsızlık yapma talimatını verdiğini gösteriyor. Dolayısıyla AKP'liler, gözleri fosforlu olduğu için değil hırsızlık peşinde oldukları için kesilen elektriklerden istifa ediyorlar.

Ankara'da halk hırsızı yakaladı ve şimdi şaibenin kalkması için YSK'nın kapısına dayandı. Seçimde şaibenin ortaya saçıldığı, hırsızın tıkrıtları geçip kırıp dökmeye başladığı aşamada Taner Yıldız'a da yapacak tek bir açıklama kaldı tabii: "Kedidir kedi".

Parayla kurulan sandıkta, adalet olmaz

Hırsızlık ve yolsuzluk batağına batmış AKP hükümetinin temiz bir seçim yapmasını beklemek herhalde saflık olurdu. Nitekim, seçim öncesinden başlayarak AKP, kazanmak için her türlü hileyi, baskıyı yapmaktan kaçınmadı. Zaten iki tuğlayı üst üste koydukları her yerde açılış düzenleyerek devletin kaynaklarını siyasi propagandaları için kullanan AKP, seçim sürecinde de hükümet olmanın avantajını kullanmaktan çekinmedi. Tarafsız yayın yapmakla mükellef basın yayın organları AKP'nin propaganda makinesine dönüştü. RTÜK'ün yaptığı izleme ve Değerlendirme Raporu'na göre TRT, seçimle ilgili yaptığı yayınların yüzde 89,52'sini AKP'ye ayırırken yüzde 5,29 oranında MHP'ye, yüzde 4,96 oranında CHP'ye yer verdi. BDP ve HDP ise ancak TRT ekranlarında yüzde 0,22 oranında yer bulabildi. Diğer partiler ve bağımsız adaylar ise tabii ki ekran yüzü göremediler.

Sadece TRT'nin değil tüm kanalların partilere eşit yer ayırması yasal bir zorunluluk. Oysa, seçim sürecinde kurallara uymayanlardan sadece birine, cemaatin bir kanalına, bir yaptırım uygulandı. Dolayısıyla daha propaganda döneminden itibaren seçime şaibe damgasını vurma-

ya başlamıştı. Muhafif partiler bu duruma itiraz ettiler. RTÜK içindeki muhafif parti üyeleri şikayetlerde bulundular. Ancak propagandada eşitsizlik sadece hükümetin yetkilerini suistimal etmesiyle olmuyor. Burjuva seçimleri baştan sona eşitsiz bir karakter gösteriyor. Türkiye çapında 1 milyar liradan fazla olan bu harcamanın hemen hemen tamamını burjuva partileri yapıyor. Her tarafı bayraklarıyla donatan, televizyonlara, radyolara saniyesi binlerce liradan reklamlar veren, çarşaf çarşaf gazete ilanları yayınlanan, bunlarla da yetinmeyip mitinglerine katılmaları için vandaşlara para ödeyen partiler bu güce, hem devletten aldıkları yardımla hem de sermayeden aldıkları destekle ulaşabiliyor. İşte bir avuç sömürücü azınlığın (ister AKP, ister CHP ister diğer burjuva partileri fark etmiyor) kendi diktatörlüklerini emekçi çoğunluğa onaylattıkları seçimler bu şekilde gerçekleştiriliyor.

Eşit ve adil bir seçim için oy hırsızlığının önlenmesi yetmez. Tüm partilere eşit mali yardım, tüm basın yayın organlarında eşit propaganda hakkının verilmesi, tüm seçim yasaklarının ve barajlarının kaldırılması olmadan adil bir seçim olmaz.

II. Avrupa Konferansı:

Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri için ileri!

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK), Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi, RedMed internet sitesi ve aralarında DİP'in de bulunduğu bir dizi partinin düzenlediği II. Avrupa Konferansı, 29-30 Mart tarihlerinde Yunanistan'ın başkenti Atina'da toplandı. Bu, geçen yıl Haziran ayında toplanmış olan ilk konferanstan sonra aynı amaçla düzenlenen ikinci konferans. Avrupa'nın karşı karşıya kaldığı büyük ekonomik ve politik krizi, kemer sıkma politikaları, bu politikaların yarattığı yoksulluk ve sefalet zemininde gelişen yabancı düşmanlığı ve faşizmin yükselişi ve işçi sınıfı ve emekçilerin bu durumda verecekleri mücadelelerin siyasi çerçevesini tartışmak üzere Avrupa'nın dört bir köşesinden partiler, kuruluşlar ve mücadeleci militanlar bir araya geldi. İkinci Konferans, 25 Mayıs'ta yapılacak olan Avrupa Parlamentosu seçimleri öncesinde bir ortak politika belirleme amacı da güdüyordu.

Toplantıya 16 ülkeden (Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs, Ukrayna, Rusya, İtalya, Fransa, Portekiz, Britanya, Finlandiya, Polonya, Macaristan, Bulgaristan, İran, Güney Afrika, Arjantin) 21 örgüt ve kişisel düzeyde bazı devrimciler ve militan aydınlar katıldı. Konferans dört oturum halinde düzenlenmişti. Açılış oturumundan sonra, ilk gün birinci oturumda Ukrayna sorununun günümüzdeki yakıcı özelliği dolayısıyla Doğu Avrupa ve eski Sovyet coğrafyası tartışıldı. İkinci gün yapılan ikinci oturum Avrupa Birliği'yle ilgili, üçüncü oturum ise (Türkiye de dâhil olmak üzere) Avrupa'nın kıyısındaki ülkeler üzerine tartışmalara sahne oldu.

Faşizme karşı mücadele burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılamaz

Toplantının açılış konuşmasını yapan yoldaşımız Sungur Savran, 2008'de dünya ekonomisinin derin bir krize girmesinden bu yana yeni bir dönem yaşanmakta olduğunu, bu dönemde büyük devrim ve isyanların yanı sıra, Ukrayna'da meydanlarda, Fransa'da ise yerel seçim sandıklarında ortaya çıkan faşizmin de yükselişe geçtiğini vurguladı. Savran, Avrupa'nın Marine Le Pen'lerine ve Geert Wilders'lerine karşı mücadelenin Merkel'lere ve Hollande'lara karşı devrimci Marksist bir mücadeleden ayrılamayacağını altını da çizdi.

Konferansa temel oluşturan genel rapor Yunanistan EEK önderi Savas Mihail Matas tarafından sunuldu. Raporda Ukrayna sorunu merkezi bir yer tutuyordu. Bunun dışında batısı ve doğusuyla Avrupa'nın durumu ekonomik ve politik olarak ele alındı. Savas Mihail konuşmasını, Avrupa Birliği'nin, Yunan Syriza partisinin lideri ve Avrupa Parlamentosu seçimlerinde Avrupa Sol Partisi listesinin ilk sırasında yer alacak

olan Çıpras'ın önerdiği gibi "demokratik ve ilerici bir yöneliş"e asla girmeyeceğini, krizden büyük halk kitleleri için olumlu tek çıkışın enternasyonalist bir sosyalist çıkış olabileceğini vurgulayarak bitirdi.

Ukrayna tartışması

Konferansın ilk gününe Ukrayna tartışması damgasını vurdu. Maidan olayları devam ederken sitemizde bir değerlendirme yayınlanmış olan Ukrayna Marksist örgütü Akıntıya Karşı'nın temsilcisi Yuri Şahin'den sonra Rusya'dan Rusya Komünistleri Partisi, Sol Cephe ve yeni bir oluşum olan Birleşik Komünist Parti temsilcileri söz aldı. Putin Rusyası'nın Ukrayna konusunda izlediği politika ve Kırım'ın bir referandum temelinde Rusya'ya katılmış olması Rus solunda farklı görüşler ve eğilimler yaratmıştı. Ama hepsi Ukrayna'daki hareketin AB emperyalizminin hâkimiyetinde olduğu ve Maidan'da faşist terör estirildiği konusunda hemfikirlerdi.

Birinci gün daha sonra Macaristan, Polonya ve Bulgaristan temsilcilerinin konuşmalarıyla sona erdi. Özellikle Bulgaristan temsilcileri, komşumuz olan bu ülkede bir yıldır yaşanan büyük sokak hareketinin yeni kuşağı sol siyasete uyandırmasının birer simgesi idi.

AB ve ötesi

Konferans ikinci oturumunda Avrupa Birliği'nin (AB'nin) sosyal, ekonomik ve politik durumu üzerinde durdu. Portekiz'den, İtalya'dan, Fransa'dan, Yunanistan'dan, Kıbrıs'tan raporlar sunuldu. Ev sahibi Yunanistan'dan ayrıca iki işçi kolektifi adına temsilciler söz aldı.

Yunanistan'dan gözler yaşartıcı bir

konuşma da 64 yıldır Trotskist mücadele yürütmekte olan 80'li yaşlarındaki bir işçi Vangelos Sakkatos tarafından yapıldı. Sakkatos uzun işçilik hayatında Almanya'da da çalışmış, orada Yunan ve Türk işçilerinin ilk ortak grevini düzenlemişti. Sakkatos konuşmasından sonra Türkiye delegasyonuna, içinde bu grevden resimlerin de bulunduğu, hayat hikâyesini anlatan kitabını imzalayarak hediye etti.

İkinci gün öğleden sonra yapılan üçüncü oturumda ise sırasıyla Türkiye, İran, Güney Afrika ve Arjantin'den raporlar dinlendi.

Sonuç bildirgesi

Konferans, bir genel karar tasarısını oylandı. Ukrayna konusundaki bölümü anlamlı tartışmalara konu olan bildirinin bu bölümü oy çokluğuyla, tamamı ise oybirliğiyle kabul edildi. Bildirinin ana doğrultusu, Avrupa'da mücadelenin hattının Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri yönünde çizilmesi idi. Bu genel karar dışında bir dizi başka karar da alındı. Kıbrıs'ta yürütülmekte olan müzakereler konusunda DİP, EEK ve Neos Anthropos-Yeni İnsan örgütlerinin ortak bir bildiri hazırlaması bu kararlardan biriydi. Toplantı Selanik'te işgal altında işçilerin üretimi düzenlediği Vio Me fabrikası ile Türkiye'de taşeron uygulamasına karşı işçilerin işgal etmiş olduğu Greif fabrikalarının işçi kolektifleriyle ortak biçimde dayanışma yürütmek için girişimler yapmaya karar verdi.

Konferans, 15 değişik ülkeden devrimcilerin Enternasyonal marşını herkes kendi dilinde ama hep bir ağızdan söylemesiyle sona erdi.

Türkiye konferansın gündeminde

Geçen yılın halk isyanı, 17 Aralık'tan beri yaşanan derin siyasi kriz ve konferansın iki gününden birinin tam da Türkiye'de yerel seçimlerin yapıldığı güne rastlamış olması, Türkiye'yi çok özel bir ilgi odağı yapıyordu. Türkiye üzerine esas konuşmacılardan ilki *Devrimci Marksizm* dergisinin yayın kurulu üyesi Kurtar Tanyılmaz idi. Tanyılmaz, Türkiye'deki derin krizin hem politik hem de ekonomik boyutlarını ana-

liz etti. Yaşanan krize son vermenin ancak halkın büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfını daha ileri taşıyacak bir alternatifin yolunu örmekle mümkün olacağını söyledikten sonra, 17 Aralık ertesinde sokak gösterilerine damgasını vuran şu sloganla sözlerini tamamladı: "Bu pisliği ancak devrim temizler".

Tanyılmaz'dan sonra söz alan Devrimci İşçi Partisi sözcüsü Sungur Savran, Gezi şehitlerini bütün salonla birlikte andıktan sonra DİP'in son dönemde solun çok büyük bölümünün parlamentarizm yönelişine karşı olarak halk isyanı ve Greif işgali ekseninde krize mücadeleler temelinde çözüm aranmasını savunduğunu belirtti. Yapılması gereken, yaşayan Gezi ruhunu canlandırmak ve işçi sınıfını ve Kürt halkını isyana kazanmak olmalıydı. Savran böyle bir halk hareketinin, gerçekleştiği takdirde bütün bölgeye etkisi olacağını belirterek konuşmasına şu sloganla son verdi: *Zito i diethnismos!*, yani "Yaşasın enternasyonalizm!"

Kıbrıslıların kardeşliği

Avrupa Birliği çerçevesinde ele alınan son ülke Kıbrıs oldu. Kıbrıs'tan hem Türk Kıbrıslıları, hem de Rum Kıbrıslıları temsilen iki konuşmacı vardı. Kuzey Kıbrıs'ta çalışan ama bütün Kıbrıs'ta örgütlenme hedefini önüne koyan Yeni İnsan-Neos Anthropos kolektifi adına

konuşan Aziz Şah "Sosyalist Balkan Federasyonu" çerçevesinde bağımsız, birleşik, sosyalist bir Kıbrıs programatik hedefini vurguladı. Konuşmasını şu sloganlarla tamamladı: Zito i pangosmia sosyalistiki epanastasi! (Yaşasın sosyalist dünya devrimi!) Zito i Elleniki, Tourkiki ke Kypriaki sindelfosi! (Yaşasın Türklerin, Yunanlıların ve Kıbrıslıların kardeşliği!)

Kıbrıs oturumunda bir de EEK üyesi Kıbrıslı Kostas Apostolopoulos konuştu. Konuşmacı, Kıbrıs'ın ihtiyacının Kıbrıs işçi sınıfının birleşik ve bütün olarak enternasyonalist hareketin parçasına dönüşmesi olduğunu ve Kıbrıs'ın dünya devrimi mücadelesinden soyutlanamayacağını söyledi.

Komşumuz İran

Türkiye'den sonra Avrupa dışından toplantıya katılan başka devrimcilerin katılmasına yer verildi. İranlı bir devrimci, kendi ülkesindeki durumu analiz eden bir konuşma yaptı. Ele aldığı konular Ruhani'nin son dönem İran tarihindeki yeri, 2009 seçimle-

ri sonrasında İran'ı sarsan Yeşil Hareket'in Gezi isyanı ile benzerlikleri ve farkları ve İran'daki ezilen uluslar ve azınlıklar (Azerbaycan Türkleri, Kürtler, Sünniler vb.) sorunuyla. Konuşmacı geçtiğimiz aylarda Sünni ve Kürt siyasilerinin idam edilmesini kınadı.

Devletin güvenliği halkın güvenliğine karşı

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Dışişleri Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Genelkurmay 2. Başkanı Yaşar Güler arasında geçen Suriye'ye askeri saldırının tartışıldığı görüşmelerin internete düşmesi, devlet krizinin vardığı boyutları gözler önüne sermektedir.

Hangi devlet söz konusu olursa olsun böyle bir görüşmenin kaydedilmesi ve sızdırılmış olmasının kendisi yüksek düzeyde bir güvenlik zafına işaret etmektedir. Ancak, görüşmenin içeriği açıkça göstermektedir ki burada bahsettiğimiz güvenlik halkın değil burjuva devletin güvenliğidir.

Türkiye'nin gayri resmi olarak Suriye'deki savaşın tarafı olduğu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya konmuştur. 2000 tırlık malzeme, silah ve mühimmat ile Suriye iç savaşında güya muhalif olarak bahsedilen mezhepçi çetelere destek olan Türkiye devletinin bununla da yetinmeyerek General seviyesindeki komutanlarını savaşta görevlendirdiği anlaşılmaktadır.

Türkiye'nin Suriye savaşına dahil olması tamamen saldırgan siyasi amaçların ürünüdür. Öyle ki Esad rejiminin devrilmesi için adeta açık çek verilen çetelerin Türkiye'nin güney sınırını yol geçen hanına çevirdiği, MİT müsteşarının sınırın kontrol altında olmadığı tespiti ile örtüşmektedir. Aynı müsteşarın, Türkiye'nin bu çetelerle ihtilafa düşmesinin sonucunda Türkiye'de bombaların patlayacağını öngörmesi de akıllara Reyhanlı'daki katliamı getirmektedir.

Reyhanlı'da Esad rejimine bağlı istihbarat birimleri ile Acilciler örgütü üzerine yıkılmaya çalışıldığı halde

katliamla ilgili olarak bomba yüklü araçların mezhepçi El Nusra çetesine bağlı güçler tarafından hazırlandığına yönelik Jandarma istihbarat belgeleri basına yansımıştı. Bu durumda burjuva devletin güvenlik zafı göstermesi ile ortaya dökülen pislikler halkın güvenliğinin sağlanması açısından son derece önemli veriler sunmaktadır. Dün, kendi desteklediği çeteler tarafından işlenmiş bir cinayeti daha büyük bir savaşın gerekçesi yapmak için uğraşanların bugün de savaş çıkartmak üzere kendi topraklarına füze attırmaktan, Türkiye'ye ait Süleyman Şah Türbesi'ne saldırı düzenletmeye kadar türlü provokasyonları gündemine alması hiç de şaşırtıcı değildir. Ayrıca bu tür provokasyonların sadece Türk istihbaratının değil daha genel olarak NATO'nun köklü bir geleneği olduğunu yakın tarihte Yugoslavya'nın parçalanması ve bombalanmasında, Afganistan'da ve Irak'ta görmüş bulunuyoruz.

Bu durumda gösterdiği güvenlik zafı halkın güvenliğinin sağlanmasının yolunu da bize göstermektedir. Basına sızan bilgilerden, Suriye'ye askeri hareket kararının çok önceden de alınmış olduğu anlaşılmaktadır. Bu karar uygulanamamıştır. Şu anda "devlet enstrümanlarının çalışmıyor"

oluşuna ilişkin devlet krizi itirafı sadece bir sonuca işaret ediyor. Gerçek şudur ki Reyhanlı katliamını takip eden süreçte yaşanan Gezi ile başlayan halk isyanı, Türkiye'yi savaştan uzak tutan esas faktördür. Halkın Armutlu'da katledilen Abdullah Cömert ve Ahmet Atakan başta olmak üzere isyanda vermiş olduğu şehitler boşuna ölmemiştir. Özellikle Alevilerin Suriye'deki mezhep savaşının içine çekilmekte olan bir ülkede nefsi müdafaa yaptığını vurgulamıştık. Nitekim emperyalizmin dümen suyunda ve saldırgan amaçlarla binlerce insanın canına mâl olacak bir savaş için her türlü provokasyonu göze alan bir hükümeti caydıran güç, Suriye'nin askeri gücünden önce halkın direnişi olmuştur.

Bundan sonra da halkın güvenliğini AKP hükümetine, MİT'e ve NATO'cu orduya teslim etmek kuzu-yu kurda emanet etmektir. Halk isyanı, hükümetin istifası talebinin yanına, Erdoğan ve Davutoğlu başta olmak üzere halka karşı bu suçları işleyen tüm devlet yetkililerinin yargılanması, NATO'dan çıkılması ve üslerin kapatılması taleplerini de ekleyerek Suriye'de savaşa karşı mücadelesini ileri taşımaktadır.

Dilek Pir

Kürtaj yasal, fiilen yasak

Kürtaj Türkiye'de 1983 yılından beri yasal. Gelecekte görün ki kürtaj hizmeti veren kamu hastaneleri neredeyse parmakla gösterilecek kadar az.

Nüfusu birçok ülkenin nüfusundan bile kalabalık olan İstanbul'da kürtaj yaptırılabilen tek bir kamu hastanesi var! Ama oraya ulaştığımızda bile kürtaj yaptırmak öyle kolay değil. Kadının sağlığını tehdit eden, kürtajın zorunlu olarak yapılmasını gerektiren durumlarda bile üç ayrı hekimden rapor alınması gerekiyor. Diğer kamu hastanelerinde kürtaj yapılabilecek tıbbi malzemeler olsa bile "kürtaj yasak", "bekâr ya da evli fark etmez tüm kadınlar için eş izni lazım" gibi gerekçelerle kadınlar geri çevriliyor.

Kamu hastaneleri yerine üniversite hastaneleri ya da özel hastanelere gittiğinizde de, özellikle özel hastanelerin aldığı bir sürü ek masrafı saymazsak en az 382 lira ödemeniz gerekiyor. Asgari ücretin net 846 lira olduğu bir ülkede! Hal böyleyken kürtaj kâğıt üzerinde yasal ama fiilen yasak oluyor.

AKP hükümeti kürtajı yasaklama yönünde en açıktan taarruzunu 2012 Haziran'ında yapmıştı. Kadınların mücadelesi ile bu saldırı püskürtüldü. Ama hükümet, kadınların kaç çocuk doğuracağı, doğurup doğurmayacağı, hangi yöntemle doğuracağı üzerinden her fırsatta politika yapmaya devam etti. Ve sağlık alanında yaptığı düzenlemelerle yasal olarak kadınlardan geri alamadığı kürtaj hakkı ve doğumla ilgili bazı diğer kazanımları fiilen gasp edecek uygulamaların peşine düştü. Kürtajı yasaklama girişiminin öncesinden başlayarak ona paralel bir şekilde Ana Çocuk Sağlığı ve Aile Planlaması Merkezleri'nin (AÇSAP) adım adım kapatılmasıyla, kadınların ücretsiz, erişilebilir ve sağlıklı doğum kontrol hizmetine ulaşması engellendi. Bunu, kadınların daha fazla çocuk doğurması yönündeki bir müdahaleden başka şekilde yorumlamak mümkün değil elbette. Diğer yandan da kamu hastanelerinde kürtaj hizmeti veren birimlerin kapatılması ile kürtajın kendisi fiilen engellenmiş oluyor. Ya da paran varsa kürtaj yaptırabilirsin denmiş oluyor.

Devrimci İşçi Partisi, 2012 Haziran'ında kürtajın yasaklanmasının en çok emekçi kadınları vuracağını, zenginler kürtaj yaptırmak için yurtdışına giderken yoksul emekçi kadınların merdiven altında sağlıksız koşullarda ölüme terk edileceğini söylemişti. Bugün kürtajın fiilen yasaklanması ile birlikte bu tehlike güncel olarak karşımızda. Sağlıksız koşullarda, belki de hekim bile olmayan kişiler tarafından yapılacak kürtajların ardından yaşamını yitirecek emekçi yoksul kadınların yasını tutmak istemiyorsak, fiili durumu değiştirecek bir mücadele örgütlemek zorundayız.

Doğum yapılabilen tüm hastanelerde kürtaj da yapılabilir. O halde ücretsiz, sağlıklı, erişilebilir kürtaj hakkı için tüm kamu hastanelerinin kürtaj hizmeti veren birimleri yeniden açılmalıdır. Kadınların her hangi bir psikolojik ya da fiziksel zorluk yaşamadan, eş, veli izni aranmaksızın 12 haftaya kadar sadece kendi rıza ve talepleri ile kürtaj yaptırabilmeleri hem yasal güvenceye alınmalı, hem de fiili olarak hastanelerde sağlanmalıdır. Bunun için bugüne kadar hastanelerde ve diğer sağlık kuruluşlarında keyfi olarak yasal kürtaj hakkının kullanılmasını engelleyen görevliler hakkında soruşturma açılmalı ve sorumlular cezalandırılmalıdır.

Haziran 2012'de kurulan ve Devrimci İşçi Partisi'nin de bileşeni olduğu Kürtaj Haktır Karar Kadınların Platformu, hastanelerde uygulanan fiili yasağı gündeme taşımak için bir çaba sarf ediyor. Ama bu çaba, kazanmak için yeterli değil. Emekçi yoksul kadınlarla birlikte bu mücadeleyi büyütmek, onları da mücadeleye kazanabilecek araçlar üretmek gerek.

Budapeşte'de faşizme karşı uluslararası dayanışma

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK), 6 Nisan Pazar günü yapılan seçimde yüksek oy alacağı belli olan açıkça Nazi karaktere sahip Jobbik partisinin yükselişi karşısında Nisan başında Budapeşte'de düzenlenen faaliyetlere katılarak Macar halkına destek verdi. Almanya, Avusturya, Fransa, Britanya, Çekya, Yunanistan ve bir dizi başka Avrupa ülkesinden temsilcilerin katıldığı etkinliğe katılan DEYK kafilesinde Yunanistan'dan EEK ve Türkiye'den DİP'in yanı sıra Rusya'dan iki kardeş partinin temsilcileri de vardı. Dayanışmanın vesilesi Macaristan'ın II. Dünya Savaşı'nda 4 Nisan 1945'te Nazi işgalinden kurtulmasının yıldönümü idi. Faaliyet iki ayrı etkinlikten oluşuyordu. Sabahtan akşama kadar Kossuth Kulübü adını taşıyan kültür merkezinde faşizmin Avrupa'daki yükselişinin temelleri, faşist partilerin stratejileri ve faşizme karşı nasıl mücadele edilebileceği uluslararası bir katılımı tartışıldı. Akşamüstü ise faşizmden kurtuluşun kutlanması için Budapeşte içinde çok dik bir tırmanış ile çıkılan Gellert tepesine gidildi. Burada konuşmalar yapıldı, bir tiyatro ve müzik gösterisi sergilendi. Budapeşte, yabancı yoldaşlarının katkısıyla, faşizmin yükselişinin yaratabileceği büyük tehlike için bir uyarı çıktığı yükseltmiş oldu.

1 Mayıs'a hazırlanırken

Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtış, Ali İsmail Korkmaz, Medeni Yıldırım, Ahmet Atakan, Hasan Ferit Gedik ve son olarak Berkin Elvan... Ve onlara sözümüz; katillerinizi tanıyoruz ve hesap soracağız! Birlikte başladığımız mücadeleyi büyütecek, bu düzeni başlarına yıkacağız!

Henüz başarabilmiş değiliz. Tepemizdekiler, isyanın güçlerinin sokaklardan çekilmesi için her yolu denediler ve deniyorlar. Sokaklarda bizlere saldıranlar, sene boyunca okullarda da saldırmaya devam etti. Eğitim ve öğretim yılının açılışından beri yapılan eylemlere açılan soruşturmanın, verilen disiplin cezalarının haddi hesabı yok! Ancak esas saldırılarını okullarımızı gün geçtikçe daha da ticarileştirerek, eğitimi ve bilimi paranın elinde bir oyuncığa çevirerek yapıyorlar. Üniversite yemekhanelerinde yemek ücretlerine zam üstüne zam yapıyor, kantinler şirketlerin eline peşkeş çekiliyor. Kısacası, okulları git gide sermayenin yönettiği ve denetlediği bir yere çeviriyorlar.

Sürekli sermayenin saldırılarına uğru-

yorken karşısına koyabileceğimiz yegâne güç olan emeğin gücünü henüz net bir şekilde kullanabilmiş değiliz. Belki mücadelemiz henüz başarıya ulaşamamış olabilir; ama bizler zafere açılacak kapının anahtarını biliyoruz. İsyani emekle büyütmek! Sokaklara çıkıyoruz ancak bu yetmez, isyanı işçi sınıfı ile birleştirmemiz gerek.

İşte tam da bu sebeple önümüzdeki 1 Mayıs çok önemli bir tarih haline geliyor. Geçtiğimiz sene Türkiye'nin her yerinde işçiler ve emekçiler alanlara çıkmış, taleplerini haykırıyordu. Bir yer hariç; İstanbul!

1 Mayıs sabahı Taksim, polis tarafından ablukaya alınmış, Taksim'e giden tüm ulaşım hatları kesilmişti. Binlerce insan Taksim'e gitmek amacıyla polis barikatlarının kaldırılması için haykırıyor, uygulanan olağanüstü hali protesto ediyordu. Çok değil yalnızca bir ay sonra, 31 Mayıs gecesi polis ve devlet için işler tersine döndü. O günden beri ülkede kriz üstüne kriz yaşandı. İçi milyonlarla dolu ayakkabı kutuları, yatak odası kasaları,

para sayma makineleri, tape diye bilinen ses kasetlerinde oraya çıkan rezillikler, kendi ülkesinin toprağına füze fırlatıp savaş çıkartma planları ve daha bir sürü...

"Devletin kriptolu telefonunu bile dinlemişler" diyen Erdoğan suçunu itiraf etmiş bir hırsızdır. **"Polise vur emrini ben verdim"** diyen Erdoğan suçunu itiraf etmiş bir katildir. Bu hükümetin hiçbir meşruiyeti yoktur. Kazandığı hiçbir seçim ortaya saçılan pisliği temizleyemez. Bu pisliği ancak işçi sınıfı temizler!

Her sene alanlara çıkan, taleplerini haykıran işçiler, bu 1 Mayıs'ta halk isyanına katılanlarla daha da güçlü olacaklar. Halk isyanına katılan güçler de emekçilerin vereceği mücadelelerle de zafere bir o kadar yaklaşmış olacaklar. İşte bunun sembolik bir şekilde birleşeceği gün olan emeğin, alın terinin mücadele gününde, verdikleri bu onurlu kavgada onların yanında olmak için 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak halk isyanından bu yana, tıpkı öncesinde yaptığımız gibi işçilerin ve emekçilerin

verdiği her mücadelenin içinde olmaya çalıştık. Antalya'da, İzmir'de, Ankara'da, İstanbul'da, Bursa'da, Kocaeli'nde, Çorlu'da kısacası bulunduğumuz her yerde nerde bir mücadele varsa destek vermeye koştuk. Ulaşım, belediye, geri dönüşüm, turizm, tekstil, metal, havayolu işçi ve emekçilerinin yanlarında olduk. **"İşçi sınıfının her direnişi, her grevi bizim için bir okuldur ve biz bu okulun öğrencileri olmaktan onur duyuyoruz" dedik!**

Şimdi de Nisan ayı boyunca daha fazla arkadaşımıza başta okullarımızda olmak üzere, çeşitli sektörlerdeki işçilerin verdikleri mücadeleleri, yaşadıkları sorunları anlatacağız. Liseli ve üniversiteli öğrenci gençliğinin sesini işçi sınıfının yükselen mücadelesi ile birleştirerek, işçinin ve emekçinin mücadele günü 1 Mayıs'ta bulunduğumuz her yerde partimizle birlikte alanlarda olacağız.

DİP'li Öğrenciler

Devrimci Marksizm 20. sayı çıktı!

Türkiye komünizminin tarihi yeniden yazılıyor! Taniğimiz Nâzım!

Devrimci Marksizm dergisinin ilkbahar 2014 tarihli 20. sayısı tarihi belgelerle çıkıyor. İlk kez yayınlanmakta olan bir mektubunda Nâzım, Stalin için "despot ve korkak" diyor. Başka bir yazısında ise Trotski için "inkılabı kurtarmıştır" fikrini dile getiriyor.

Sungur Savran, "Tutsak Bolşevik Nâzım" başlıklı yazısında Nâzım Hikmet'in 1920'li yılların sonunda Stalin'in kontrolü altında Sovyet bürokrasisinin bir diploması aracı haline getirilen Komintern'in TKP'ye dayattığı aşamalı devrim anlayışını reddettiğini, kurduğu Muhalif TKP aracılığıyla proleter devrimini savunduğunu ortaya koyuyor. Nâzım 1950'li yıllarda da

Stalin'e ve Sovyet bürokrasisine çok ağır eleştiriler getirmişti Savran'a göre. Türkiye komünizminin tarihinde devrimci Marksizmin yeri henüz keşfedilmeyi bekliyor.

Nâzım dosyasında, 1938 Donanma Davası'na ilişkin yazısında emekli Deniz Albayı Abdullah Köktürk, içinden geldiği kurumun Nâzım'ı yargılamasında adaletin nasıl "suya düştüğü"nü anlatıyor. Mehmet Akkaya, Nâzım'ın şiirini çeşitli bağlantıları içinde ele alıyor. Hikmet Yaşar Yenigün, 20. yüzyıl Türkiye sanat ve edebiyat dünyasının iki devinin, Nâzım Hikmet ile Muhsin Ertuğrul'un karşılıklı dayanışmayı da içeren ilişkilerini

ele alıyor.

20. sayıda ayrıca Lenin'in 90. ölüm yıldönümü vesilesiyle Sait Almış ve Mehmet İ. Turan'ın Lenin üzerine bir yazısı var. Özgür Öztürk, Rosa Luxemburg'un emperyalizm teorisini içeren Sermaye Birikimi kitabını, yayınlanışının 100. Yılında değerlendiriyor. Bunların dışında, Yayın Kurulu'nun Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu ağır krize ilişkin analizi, DİP'in "Halkın Krizden Çıkış Programı", Kurtar Tanyılmaz'ın Sungur Savran'ın Üçüncü Büyük Depresyon başlıklı kitabını tanıtan yazısı var.

Devrimci Marksizm

TEORİK - POLİTİK DERGİ

DM Yayın Kurulu

Belge

Nâzım Hikmet

Sungur Savran

Abdullah Köktürk

Hikmet Y. Yenigün

S. Almış / M. İ. Turan

Özgür Öztürk

Kurtar Tanyılmaz

Türkiye'nin krizi

Halkın Krizden Çıkış Programı

Stalin hakkında Nâzım Hikmet

Trotski

Tutsak Bolşevik Nâzım

Donanma davası

Nâzım Hikmet'in güncelliği

Nâzım ve Muhsin

Lenin'in son yazıları ve mektupları

Rosa Luxemburg'un Sermaye Birikimi

Üçüncü Büyük Depresyon

20

İlkbahar
2014

Gençlik mücadelesi

Zengin çocuğuna bir telefonla üniversite kontenjanı

17 Aralık operasyonlarının ardından başlayan "tape savaşları" bize bilmediğimiz bir şeyi öğretmedi, sadece geniş halk kesimlerine iktidardaki kirlenmişliği, arsızlığı ve yozlaşmışlığı kanıtladı. Bu tapelerden birinde, Hamdi Topçu'nun YÖK'ü arayarak İTÜ'de kızı için ek kontenjan açılmasını istediği ortaya çıktı.

AKP için kilit önemde olan THY'nin başına geçirilen hükümetin has adamı Hamdi Topçu, kendisi, iktidar yalakası olmanın ekmeğini yerken, aynı zamanda ailesine de yedirdi. Kıbrıs'ta okuyan kızına, YÖK'ün özel yardımıyla İTÜ'de kontenjan açtırdı ve kızı bu şekilde İTÜ'ye kayıt oldu.

Bir tarafta çocuklarının üniversiteyi kazanması için kit kanaat geçinen ailelerin eğitim için ödediği paralar, öğrencilerin gece gündüz çalışıp sonunda üniversiteyi kazanmaları, diğer tarafta Hamdi Topçu'nun hükümetin istedi-

ği tüm kirli işleri sorgusuz sualsiz yapmasının ödülü olarak kızının İTÜ'ye tek bir telefonla yerleşmesi. Bir tarafta parasızlıktan eğitim alamayan çocukların yarım kalan hayalleri, açlığa, sefilliğe mahkum yaşamları, diğer tarafta ise greve çıkan THY işçilerini acımasızca, yalan dolanla bastıran Hamdi Topçu'nun "biricik" kızına YÖK emriyle kapıları açılan üniversite.

Biz Devrimci İşçi Partili öğrenciler, bu rezil düzene isyan ediyoruz işte! Parası olanın düdüğü çaldığı, hayal kurmanın bile parayla olduğu bu aşağılık düzen yıkılana, ezilenler iktidara gelene kadar savaşaacağız. Durmayacağız, yılmayacağız ve elbet tüm dünyadaki yoldaşlarımızla beraber zafere ulaşacağız. İktidardakileri ve iktidarın etrafında pervane olan Hamdi Topçu gibi yalakaları da başımızdan def edeceğiz!

Newroz günü ve sonrasında İTÜ'de yaşanan olaylar

Newroz, Türkiye'deki hemen hemen tüm üniversitelerde olduğu gibi İstanbul

Teknik Üniversitesi'nde de kutlandı. Devrimci, yurtsever, demokrat birçok İTÜ öğ-

rencisi, dışarıdan katılan İTÜ mezunu Pınar Aydınlar ve diğer üniversitelerden öğrenciler ile Newroz'u kutlarken bu sırada bir grup kutlamaları İstiklal Marşı okuyarak ve alkış tutarak sabote etmek istedi. Devrimci ve yurtsever öğrenciler sabote etmeye çalışanları uyarıp alandan uzaklaştırdılar. Provokasyon devam ettiği için çıkan küçük çaplı olayda birkaç öğrenci ufak çaplı yaralandı. Bunun ardından, gerginliğin daha fazla büyümemesi için etkinliği yarıda bırakarak sonlandırdı. Bu olayın ardından birkaç örgütlü faşist, Newroz'dan sonraki gün sosyal medyada "İTÜ'de bölücülüğe geçit yok" adıyla bir eylem çağrısı yaparak insanların milli değerlerini kullanmak istedi. Ertesi gün devrimci ve yurtsever öğrenciler, bu insanları teşhir etmek için rektörlük önüne yürüdü. Burada toplanan faşistler, ettik-

leri küfürlü sloganlarla yurtsever öğrencileri tahrik etti. Olaylara müdahale eden polis doğrudan devrimci ve yurtsever öğrencileri hedef aldı. Polis müdahalesi sonucu devrimci ve yurtsever öğrenciler güvenliklerini sağlayarak geri çekildi.

Olaylar sırasında TGB olaylara destek vermeyeceğini açıkladığı halde bazı TGB'liler faşistlere desteğe geldi. Okuldaki bütün devrimci ve demokrat öğrenciler yurtseverlerin yanında devrimci dayanışmanın en güzel örneğini sergilerken, TKP'li öğrencilerin eyleme destek vermesi dikkat çekiciydi. TKP'li öğrencilerin bu tutumu akıllara daha önce İTÜ rektörlük işgalinde kitleyi ikiye bölmeleri ve ODTÜ direnişinde çatışmanın ortasında çatışmadan çekilmelerini getirdi.

Liselilerden mektuplar

Bahçede oynayan çocuk sayısı azalıyor ve soru bankası sayısı artıyor

Merhaba, ben geleceğini birkaç saatlik sınavla belirlemek durumunda bırakılardan biriyim ve bu yazıyı size bu sınavı girip çıkınca hayatınızda tek başınıza kalmadığınızı hatırlatmak için yazıyorum.

Bize hissettirilme-ye çalışılanın aksine bizler rakip değil bu bozuk sistemin içinden birlikte çıkmaya çalışan insanlarız. Öncelikle bunun farkında olmalıyız. Bu bozuk sistem nedir diye soracak olursak insanların en azından bir senesini stresli geçirmesine, kötü kabuslar görmesine, derslerden ve netlerden başka bir şey düşünmemesine, hatta yeri geldiğinde bir insanın en doğal hakkı olan tuvalete gitme hakkını dahi sınav esnasında kullanamamasına neden olan bir bozukluk silsilesi diyebiliriz sanırım. Ve ülkece bu konuda kabul edilmiş bir çaresizlik içinde olmalıyız ki adı sürekli değişse de sınav gerçeği değişmiyor hatta etki alanı giderek büyüyor.

Bahçede oynayan çocuk sayısı azalıyor ve soru bankası sayısı artıyor. Sınav sonuçları yüzünden üzülmüyoruz, ağlıyoruz. Sonuçlardan mutlu olsak bile göremiyoruz ne yapılmaya çalışıldığını. Aslında durum

ortada, çok fazla şey düşünmeyen, sorgulamayan haftaiçleri yetmezmiş gibi haftasonları da toplu, kapalı bir mekana biriktirilen beyinler çıkıyor ortaya. Bizler eğer bunu fark edebilirsek bir şeylerin önüne geçebiliriz. Yapacaklarımızın

arasına bizden sonrakilere bunları yaşatmamayı, herkesi ilgi alanına yönlendirebilmeyi eklersek belki bir şeyler değiştirebiliriz. Sınavları yok mu etmeli yoksa yokmuş gibi mi davranmalıyız bilmiyorum ama oyun oynayabileceğimiz bahçeler, kendimizi ifade edebileceğimiz sokaklar için öncelikle birbirimizin varlığını hissedip bir araya gelmemiz gerektiğini biliyorum

YGS'ye giren bir liseli

Gezi direnişiyle beraber anladık ki yalnız olmak zorunda değiliz

Gezi direnişi sonrasında hızla politikleşen liseliler olarak kendimizi ifade edebileceğimiz, sesimizi duyurabileceğimiz bir yere ihtiyaç duyuyorduk. Farklı yerlerde aynı durumda olan yaşlılarımızla gündem ve politika hakkında konuşabileceğimiz bir ortam yaratmak istedik.

Gezi'den beri halkın yarattığı yeni siyaset alanı forumları, biz de bu yüzden bu fikrimizi Abbasağa Forumu'yla konuştuk. Sonrasında bir afiş hazırladık ve Abbasağa Forumu'nun yardımıyla ilk forumun çağrısını yaptık. Sürekli bir şey planlamamıştık ama gelenlerin de öyle bir talebi olursa devamlılığı olmasını istiyorduk. İlk aldığımız kararlardan biri her hafta toplanmak oldu! Her hafta pazartesi parkta buluştuk ve meslek liselerindeki sorunları, Ali İsmail'in, Ethem'in davasını, işçi direnişlerini, gündemi ve sorunlarımızı konuştuk. Berkin için, ODTÜ için yürüdük, basın açıklamaları yaptık. Beraber

kararlar aldık, tartıştık, eylemler örgütledik ve bütün bunları yapmaya devam ediyoruz. Havaların soğumasıyla parktan kapalı alana geçtik ama yakın zamanda yeniden Abbasağa'ya geçeceğiz.

Biz daha önce kendimizi okulumuzda, evimizde, dışarıda yalnız hissediyorduk. Gezi direnişiyle beraber anladık ki yalnız olmak zorunda değiliz, özellikle de biz örgütsüz olduğumuz için liselilerin

böyle birleşeceği bir alanın eksikliğini çok hissediyorduk. Abbasağa Liseli Forumu bizim için henüz politik çizgimize tam karar verememişken, fikirlerimiz yeni yeni gelişirken sesimizi çıkartabileceğimiz bir yer oldu. Gelip sesimizi yükseltmek isteyenler foruma katılabilirler, bizi Abbasağa Liseli Forumu facebook sayfası ve @liseliforumu twitter hesabı aracılığıyla takip edebilir.

Abbasağa Liseli Forumu'ndan iki liseli

İşçinin yumruğu inecek! Hepsi gidecek! 1 Mayıs'ta alanlara!

Son yerel seçimlerde sermayenin kendi arasındaki çekişmesine tanık olduk. Bir tarafta Amerikancı AKP hükümeti diğer tarafta CHP'si, MHP'si, cemaati ile yine Amerikan mamulü bir muhalefet vardı. Yine bir tarafta MÜSİAD'ın desteklediği iktidar, diğer tarafta Batıcı TÜSİAD ile Fetullahçı TUSKON'un desteklediği bir muhalefet yarıştı. Hepsi taşeroncu, hepsi hırsız, hepsi işçi düşmanıydı.

Toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler sadece oy verdi. Sahaya inemedi. Siyasette kendi çıkarlarıyla yer alıp ağırlığını koymadı. Sonuçta Amerikan emperyalizminden kurtulmayı değil ona hangisinin hizmet edeceğini, sömürünün kaldırılmasını değil hangisinin sömüreceğini, hırsızlığın yok olmasını değil hangisinin çalacağını seçmiş oldu.

Taşeron zulmü devam ediyor. Halk borç batağına batırılmış, geleceğimiz bankaların ipoteği altında. Emperyalizmin ateş çemberine çevirdiği coğrafyanın ortasında can güvenliğimiz yok. Suriye'ye tırlarla sevk edilen bombalar dönüp Reyhanlı'da patlıyor. Sorumlular değil pislği ortaya çıkaran jandarma eri yargılanıyor. Halkın

göz bebeği gençler katlediliyor. Emri verenler de katledenler de korunuyor. Hükümette, belediyede, sınavda, sandıkta her yerde hırsızlık var.

Seçimler bu sorunların hiçbirini çözmedi, bundan sonra da çözmeyecek. Halkın büyük sorunlarının çözümü için gerekli güç işçi sınıfındadır. İnanmayan eski İçişleri Bakanı Muammer Güler'in telefonda Tayyip Erdoğan'ın en çok Tekel işçilerinden korktuğunu nasıl anlattığına baksın. İşçi sınıfının henüz bir bütün olarak gücünü ortaya çıkarmadığı, masaya yumruğunu vurmadığı bir dönemdeki örneklerdir bunlar.

Devletin kriz içinde olduğu, ekonomik krizin kapıda beklediği bir dönemde 1 Mayıs'a gidiyoruz. 1 Mayıs meydanları, işçilerin birliğinin, halkların kardeşliğinin meydanlarıdır. 1 Mayıs'tan başlayarak işçi sınıfı adım adım daha fazla sahneye çıkmalı kendi talepleri ve programıyla krizden çıkışın yolunu göstermelidir. Şundan herkes emin olsun ki işçi sınıfının yumruğu indiğinde iktidarıyla, muhalefetiyle, cemaatiyle, faşistiyle hepsi gidecektir.

Çözüm işçilerle gelecek!

İşsizliğe ve sömürüye karşı işçi sınıfı çözümü:

Krizin faturası patronlara! Taşeron yasaklansın! İşten çıkartma yasaklansın! İşten çıkartma yapan şirketler işçi denetiminde kamulaştırılsın! Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir! İşçiyi kiralık mal haline getirecek "özel istihdam büroları"na hayır! Ücretler azaltılmaksızın iş saatleri kısaltılsın; mevcut işler paylaşırılsın; herkese çalışma hakkı!

Yolsuzluğa ve hırsızlığa karşı işçi sınıfı çözümü:

Tüm kent toprakları kamulaştırılsın! Toplu konut inşaatlarının, altyapı yatırımlarının müteahhitlere peşeş çekilmesine son! Devletin yatırımı, kamu bütçesiyle, devletin işçisiyle, halkın denetiminde yapılsın! Başta Tayyip Erdoğan ve 4 Bakanı olmak üzere yolsuzluk ve rüşvete karışanların hepsi yargı-lansın!

İŞÇİNİN YUMRUĞU İNECEK!
HEPSİ GİDECEK!
1 Mayıs'ta meydanlara!
Devrimci İşçi Partisi
DİP
www.dip.org.tr

Tefeciliğe karşı işçi sınıfı çözümü:

Kapitalizmin kumarhanesi borsa kapatılsın! Halkı borçlandırıp geleceğini ipotek altına alan bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Faiz, kâr payı vb. adlarla yapılan tefecilik yasaklansın! Asalak patronları değil işçiyi, köylüyü, küçük esnafı destekleyen tek devlet bankası!

Baskıya, ayrımcılığa, eşitsizliğe karşı işçi sınıfı çözümü:

Toplumun her alanında kadınlara eşitlik ve öncelik! Halkların, kültürlerin, dillerin, inançların tam eşitliği! Kürtlerle barış, emperyalizmle ve Siyonizmle savaş!

Emperyalizme karşı işçi sınıfı çözümü:

Türkiye NATO'dan çıksın! AB'ye hayır! Başta İncirlik üssü olmak üzere tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın! İran'a karşı kurulan füze kalkanı kaldırılınsın!

Bir diplomat gibi değil sömürge valisi gibi davranan ABD büyükelçisi Ricciardone "istenmeyen adam" ilan edilsin!

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır
Hırsızların, taşeroncuların,
emperyalist hizmetkârlarının, katillerin hepsi gitsin!
İşçi emekçi hükümeti için kolları sıvayalım!